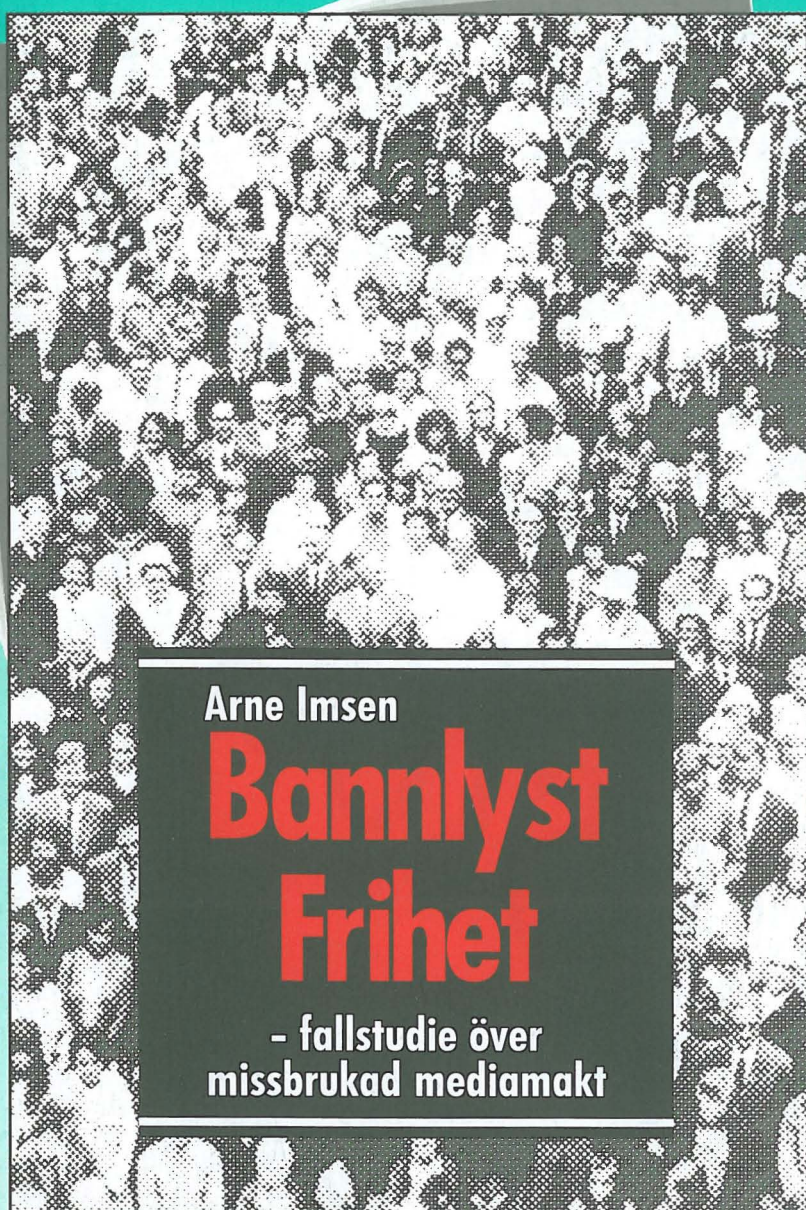

MIDNATTSROPET

Per Grevér:

–Bli stark genom att vara svag

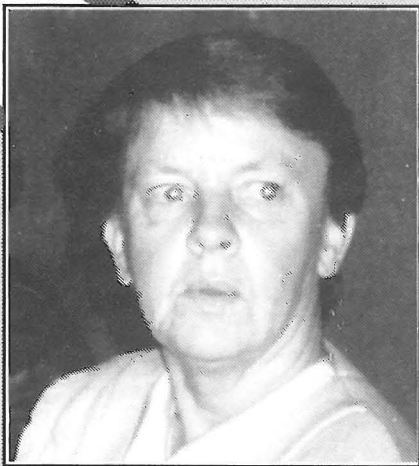
Bokrecension med uppfordrande appell

–Båda parter säger sig ju vilja främja väckelsekristendomen i Sverige. Det nuvarande umgängessättet från ömse håll torde snarast ha motsatt effekt.

Finge man ge en ödmjuk uppmaning vore den: Läs Matteus 5:23 och 24 och gör sedan som det står. Då kanske Ni kunde få uppleva den fantastiska paradoxen att bli stark genom att vara svag.

sid 29

Elsie Nilsson

Det är Elsie Nilsson som säger så. Inte räknade hon sig som spiritist, det var något som hon visste var fel och som hon naturligtvis inte hade någon tanke på att syssla eller befatta sig med. Hur kom det sig då att konflikten alls uppstod?

Elsie är uppväxt i ett troende hem och har på något sätt bevarat sin barnatro.

Hela tiden fanns den där som ett slags osynligt skyddsnät. När hon bildade familj och barnen kom, blev det hemmet som upptog all tid och allt intresse; gudstron förblev liksom eller kom i skymundan. Barnen växte upp, flyttade hemifrån, och det blev till ett tomrum. Det blev mer tid att fundera och tänka på sig själv, sin egen tillvaro, sin tro. Vad hade hänt med den?

Elsie berättar:

- Jag började tänka och tyckte på något sätt att det inte höll. Gud hörde inte bön, tyckte jag, och det blev så att jag sökte svar på andra vägar.

- Började skriva till olika spåntanter, det är väl kanske inte rätt att kalla dem så. Det var människor som erbjöd hjälp inför framtiden, och vad den medförde.

Jag fick naturligtvis många olika svar; de

–"Spåntanten" hade sagt att jag stod inför ett vägskäl. Hon sa också att jag var lämpad att ägna mig åt det övernaturliga och föreslog olika litteratur, etc. Däremot nämnde hon inget om den andra vägen. Ett vägskäl, det handlar ju om att välja mellan TVÅ vägar... Vad det egentligen handlade om förstod jag först när någon sa till mig: Antingen måste du bekänna Jesus Kristus, eller också blir du spiritist.

Jag stod inför

flesta slängde jag med en gång, men det var några som jag tyckte stämde in och som jag tog vara på.

Det var bland annat en spåkvinna som talade om att jag stod inför ett vägskäl. Den ena vägen nämnde hon om, och föreslog att jag skulle skaffa mig litteratur om det okända eller övernaturliga och tyckte att jag var lämpad för detta. Om jag ägnade mig åt detta, skulle jag bli

lycklig, sa hon.

- Hon sa ingenting om den andra vägen eller vart den ledde. För om man står vid ett vägskäl handlar det ju om två vägar. Egentligen tänkte jag först inte så mycket på detta. Inte förän Arne Imsen sa till mig att jag måste bekänna Jesus Kristus, annars skulle jag bli spiritist. Det var ordet spiritist jag studsade till för. Spiritist, det var något jag inte hade några tankar på att bli. Jag visste att det var något man skulle akta sig för.

- Att jag skrivit till astrologer eller dem som lovade säga något om min framtid, kopplade jag inte alls ihop med spiritism. Jag började tänka på allvar. De två vägarna; vilken skulle jag välja? Spåntanten hade sagt att jag hade förutsättningar att ägna mig åt det okulta

Med den nya insikten och förnyade kontakten med Jesus Kristus, har hon berättat och vittnat om vad som hänt. Där har tidningen Midnattsropet med Arne Björkmans artikelserie om det övernaturliga tjänat som hjälpmedel för att förklara och visa att gudstron och ockultismen är två vitt skilda vägar.

Elsie fortsätter:
- Att jag kom till Bällsta Missionscenter den

här gången var ändå lite speciell. Jag hade egentligen inte tid, och det blev bara ett kort besök. Doris Diaz från Santo Domingo var just då i Stockholm. Henne hade jag mött förut, och jag ville gärna ånyo träffa henne, åtminstone för att säga adjö. Inom bara ett par dagar skulle hon resa hem igen.

På den vägen var det alltså. Gud sökte Elsie, och trots hennes motstånd, ja kanske ovilja mot att leva för och bekänna Jesus, blev omständigheterna ordnade för ett nytt tillfälle och pusselbitarna föll liksom på plats. Elsie insåg med förfärande tydlighet vad hon hade varit på väg att dras in i. Hon säger:

- Jag vill ändå inte vara utan de här erfarenheterna jag fick under mitt sökande. Jag är glad över att ha fått se vad det handlar om. Det verkar som om gränsen mellan sann kristendom och det övernaturliga ligger ganska nära varandra. Det var en chock när ordet spiritist presenterades för mig.

- Bibeln läser jag varje dag nu. Visst finns det mycket som verkar konstigt, särskilt i Gamla Testamentet, men det lämnar jag, och släktregistren hoppar jag över...

- Men det är skillnad nu. Förut försökte jag läsa bibeln, men det var liksom dött och livlöst. Nu är det helt annorlunda!

TEXT: ULLA NÄSHOLM

KORTNYTT

Fattigdomsbevis

Läser i Expressen den 3/10 att statskyrkan i Vetlanda skänker en bankbok med 100:- till varje spädbarn som låter "döpa" sig i kyrkan.

När nu kollektivanslutningen - detta fullständigt obibliska rekryteringssystem - upphör, skall skökyrkan alltså MUTA folk att bli medlemmar!

Trots kyrkans materiella rikedom måste ju detta betraktas som ett fattigdomsbevis av mycket grav karaktär.

Farrakhan

Den militanta, rasistiska organisationen Nation of Islam i USA, förespråkar en separat nation för alla muslimska afroamerikaner.

Organisationens ledare, Louis Farrakhan, har vid ett flertal tillfällen gjort antisemitiska uttalanden och hetsat mot de kristna grupperna i USA.

I TV-programmet "8 dagar" den 8/10 trädde en katolsk präst - för övrigt Farrakhans bästa vän - upp och förklarade, att Gud kallat Farrakhan för att skapa enhet mellan de olika befolkningsgrupperna i USA.

VILKEN GUD?

Maranata på plansch

DAGEN har sammanställt en plansch på vilken man kan studera svensk frikyrkighets framväxt.

Märkligt nog finns även Maranata representerat i framställningen. Som orsak till brytningen med pingstväckelsen anges "Frihet och radikalism kring bruket av Andens gåvor". Amen! Men är detta HELA sanningen?

Partiprogram

"En svensk folkkyrka på luthersk grundval såsom en auktoritativ bärare och befrämjare av positivt kristen livsåskådning, nordisk hedsuppfattning, sann moral och rena seder... Hävdande av religionen som ryggraden i vårt folks moraliska medvetande".

Är detta männe hämtat ur någon av Svenska kyrkans publikationer? Nej, ur Nationalsocialistiska Arbetarpartiets partiprogram från 1935!!!

TYVÄRR existerar både statskyrkan och den svenska nazismen fortfarande.

Larz Gustafsson

FÖRVÄRVAD IMMUNBRIST

ARNE IMSEN

Frikyrkligheten, inklusive pingströrelsen, mottog statssubventionerna utan större reservationer. Bidragsanpassningen har varit förödande med, i överförd mening, förvärvad immunbrist som resultat. Genom alltför intima och perversa relationer till statsmakten har de institutionaliserade väckelserörelserna nedsatt immunförsvaret och präglas i allt större utsträckning av teologisk vilshenhet och andlig vanmakt.

Detta var klart för Wecko-Posten redan 1883, då baptistorganet uttalade sin syn på statligt stöd till alla religiösa samfund. Tidningen skrev bland annat:

"Följden skulle troligen också bli att den privata offerviljan försvann och att alla samfund förvandlades till döda maskiner. Vad som hänt i statskyrkan, där formerna bevarats men livet undertryckts, skulle hända i varje samfund."

De som har kastat sig in i avgifts- och bidragskarusellen i kampen om makt och inflytande tvingas att i varje situation formulera nya och allt frommare argument för att trygga sin existens från kejsarens alla bidragskryddade köttgrytor.

"'Dragen ut från henne'. Det är med dessa ord Herren uppmanar sitt folk att lämna Babylon. Namnet är en hemlighet (Upp. 17:5), men närmare beskriven är hon 'mor till skökorna och till styggelserna på jorden'. Hon var 'drucken av de heligas blod och av Jesu vittens blod' då Johannes såg henne, och han 'förundrade sig storligen'. Hon satt på vildjurets rygg 'klädd i purpur och scharlakan och glänste av guld och ädla stenar och pärlor, men i sin hand hade hon en gyllene kalk, full av styggelser och av hennes otukts orenlighet'. Det är den avfälliga församlingen, som har friat till världens gunst och auktoritet för att kunna behålla sin maktställning i världen. -- --

Var och en kan förstå att här avses

kyrkostaten och statskyrkorna, men inte bara dem – här avses alla kristna samfund och institutioner, som har kommit i beroendeställning till den politiska eller ekonomiska makten eller annat inflytande som är världsligt till sin art och utestänger, om än i ringa grad, den andliga kraften och Jesu evangeliums fulla värde."

Pingstväckelsens apostel i Norden, som med utgångspunkt i Uppenbarelsebokens budskap om den stora skökan, uttalar sig på detta sätt. Vilken av arvtagarna med dess många medier skulle stå upp för och basunera ut sådana signaler idag? Barratt och hans pionjärgeneration är passé och deras väckelsebudskap hopplöst föråldrat med dess förmenta sekticism.

Den första generationen av ofta "obildade", men frimodiga förkunnare, hade kanske rätt och talade sanning då den så starkt betonade nödvändigheten av att predika allt Guds rådslut till frälsning, och poängterade tidlösheten i den nytestamentliga mönsterbilden.

Det är i varje fall helt uteslutet att penningmedel framtvingade genom skatteplikt skulle föra med sig någon välsignelse för Guds verk. Det faktum att kyrkan och andra grupper i det pluralistiska samhället får samhällsstöd för sina verksamheter, kan definitivt inte åberopas såsom godtagbart skäl för att den fria kristna församlingen bör eller kan etablera motsvarande relationer till staten. Jämförelsen är inte adekvat, eftersom problemet inte utgör ett politiskt rättvisekrav, utan gäller värdemotsättningar och distanser som inte är jämförbara och förhandlingsbara.

Den fria kristna församlingen kan nämligen inte exponeras och exploateras som en förening av folkrörelsekaraktär utan att den förlorar sin helt unika egenart. Med avseende på tro, gemenskap, funktion, offer och tjänst, kan den inte relateras till några andra storheter än Herren Jesus Kristus och Guds rike.

Den urkund, som för församlingen

är ensam och avgörande auktoritet för dess konstitution, funktion och fullmakter, är med avseende på läran och dess praktiska tillämpning, såsom den mönsterbildande gestaltades i urkristen tid av principiella och praktiska skäl, helt avvisande till bilateralt samröre. Denna hållning påverkas och förändras inte med föränderligheten hos de politiska system som från tid till annan härskar genom statsmakterna i världen.

Den kristna församlingen får ej heller tillåta att motståndare kränks däri genom att de skattevägen tvingas bidra till försörjningen av en religiös företeelse som de helst av allt skulle vilja se spolierad. Blotta tanken på ett sådant missförhållande borde vara helt outhärdlig för varje kristen och sätta stopp för hanteringen.

Det är heller inget idealiskt utgångsläge för evangelisation om medborgerliga plikter orsakar positiva eller negativa fixeringar som frammanat frödomsfulla reservationer mot frälsningsbudskapet hos mottagarna. I den kristna församlingen är nämligen offergärningen uttryck för en andlig kallelse och tjänst, där givaren tillför penningvalören ett värde som är oskattbart och i sig bär gemenskapsförmedlande välsignelser till denne och församlingen. Den fundamentala skillnaden är alltså att den kristna offer-tjänsten vidgar dörrarna för fördjupad syskongemenskap där den redan finns, medan däremot statsbidragen just genom sin tvångsnatur stänger dörrarna för evangelium och dess budbärare.

Det bör därför stå klart för alla, att den avvisande attityden till samhälleliga församlingsstöd inte är baserad på negationer, utan en fast övertygelse om att församlingens särställning och natur inte har eller behöver något komplement eller alternativ till sitt offerliv. Detta offerliv är en sådd som bereder en skörd av mångmultipliserade och mångfaldiga välsignelser, utan vilka församlingen inte kan förnyas och växa.

Offerttjänsten och statsbidragen är oförenliga motsatser som med konsekvens utesluter varandra eftersom det första reformerar medan det andra deformerar församlingsgemenskap och evangelisation. Vad det här handlar om är att förbli i trohet mot församlingens brudgum och Herre. Med detta urkristna synsätt kan statsbidragen inte betecknas som någonting annat än kvalificerad

prostitution med skökolön; ett koppleri med en kopulation som ger sin kromosomfrukt i sin tid, jättarna på jorden.

Myterna om statlig villkorslöshet och församlingarnas oberoende har banat väg för allt större samhälleliga subventioner. Några hundra bidragsberättigade studiecirkel var den blygsamma start som satte mångmiljonrullningen i lavinartad rörelse för drygt ett årtionde sedan. En annan myt på samma idémässiga plan, där beredskapen uppenbarligen var mycket dålig, vill göra gällande att statsbidragen skall ses såsom en kompensation för de av statskassan indragna avgifterna och skatterna från samfundet.

Denna beredvillighet att naivt bortförklara historiskt kända och dokumenterade fakta verkar aningslös och oskuldsfull, men är en mycket djup och allvarlig kluvenhet, som har normaliserats på grund av penningens attraktionskraft, och de anklagade samvetenas behov av lugnande försäkringar om att aningarna man egentligen bär om det värsta, saknar verklighetsförankring.

Det ideologiska underlaget och de psykologiska förutsättningarna för ett bejakande av dessa stödformer ur en regelrätt bidragsdjungel, är en framsuggererad inbillning om statens kraftlösa välvilja och församlingarnas moraliska styrka.

En flora på bortåt sextioåttio möjliga samhälleliga bidragstyper gör systemet till en hel vetenskap för fantasifull efterforskning av de åtråvärda penningmedlen.

Ett plock i mångfalden utpekar verksamhetsbidrag, lokalbidrag, handikappanpassningsbidrag, konsulentbidrag, projektbidrag, volontärbidrag, administrationsbidrag, centralt statsbidrag, lokalt aktivitetsstöd, lönebidrag, ledarutbildningsbidrag, feriebidrag, studiebidrag med statliga, regionala och kommunala råd och nämnder som anslagsbeviljande och övervakande myndigheter. Sporadiskt fungerar också penninglotteriet som arrangör för bidrag som UD förmedlar till PU (pingströrelsens ungdom).

Med ungdomslagsersättning och värnpliktsförsörjning garanterade av samhället får församlingarna dessutom efter ansökan sitt behov av arbetskraft för växlande uppgifter tillgodosett till minimala kostnader.

En bidragsaddition lyfter snabbt slutsumman till hundratals miljoner, vilket man vanligtvis knappast reflekteratsättning sid 24

"Icketeologiska faktorer" – dokumentation över frikyrkoekumenikens utveckling

Några citat ur en angelägen
bok av docent Torsten Bergsten

Det är en tänkvärd och även förödmjukande omständighet att statens pengar var en förutsättning för frikyrkoekumeniken och SFR:s storartade utveckling under de följande årtiondena. Termen "icketeologiska faktorer" ingår i det ekumeniska språkbruket. I det här beskrivna skeendet, var det i hög grad en sådan faktor som drev det frikyrkliga samarbetet framåt.

Först 1971 fann Armén det, av ekonomiska skäl, förenligt med sina intressen att engagera sig i en organisation, SFRS, som var nära knuten till SFR.

I denna historik har tidigare beskrivits hur PR från 1950-talet till början av 70-talet gradvis närmade sig den övriga kristenheten och speciellt frikyrkligheten. PR:s medverkan i det allmänna kristna riksmötet i Göteborg 1972 innebar att rörelsen öppet markerade sin tillhörighet till den stora kristna gemenskapen. Genom sitt engagemang i SFRS året dessförinnan anslöt sig PR även formellt till en organisation av fria trossamfund. En ny epok i det frikyrkliga samarbetets historia hade börjat.

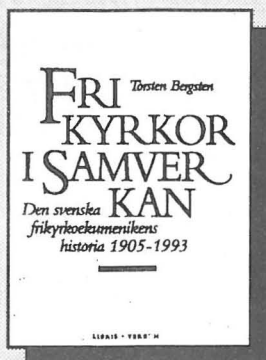
Samarbetsnämndens verksamhet utvidgades snabbt till att omfatta även andra uppgifter än att fördela de statliga församlingsbidragen. Ett exempel därpå är det ovan citerade yttrandet som SFRS i sina tretton medlemssamfund namn utarbetade över slutbetänkandet från 1968 års stat-kyrkaberedning.

Detta är en av orsakerna till att det nya församlingsbidraget så snabbt accepterades av nästan samtliga fria trossamfund.

Pastor Sven Nilsson:

Det innebär att vi som församlingar eller trossamfund blir beroende av hur dessa beslut utformas, och därigenom begränsas vår frihet och vi blir sårbara för politiska manipulationer.

SAMRÅD:s uppgift blev att, med undantag för fördelningen av statsbidrag, ta tillvara medlemssamfundens gemensamma intressen

I dag är SAMRÅD delaktigt i huvuddelen av SFR:s verksamhet.

SST blev från år 1989 en självständig statlig förvaltningsmyndighet som fortsatte att förmedla statliga bidrag till alla de trossamfund utom SvK som regeringen förklarat vara berättigade att få sådana.

Av det här anförda framgår att SFR under 1970- och 1980-talen introducerade en i Sverige helt ny form av organiserad ekonomisk, ekumenisk och interreligiös samverkan oberoende av konfessionell och etnisk tillhörighet.

I Aktuellt för 1977/78 heter det: "För de svenska trossamfundet har anslagen haft stor betydelse, och genom att frikyrkorådet haft förtroendet att vara förmedlingsorgan har misstänksamheten mot statsbidrag till kristen verksamhet, som till att börja med fanns inom några samfund, praktiskt taget upphört."

Genom förmedlingen av statsbidragen hade kontakten mellan de fria trossamfundet stärkts.

De centrala samfundsorganen har stärkts genom sin makt att fördela pengar till församlingarna.

Statsbidragen var den viktigaste förutsättningen för den nu beskrivna, anmärkningsvärda exmansionen av SFR:s verksamhet.

(Ur **FRIKYRKOR I SAMVERKAN**, den svenska frikyrkoekumenikens historia 1905-1993 av Torsten Bergsten, Förlag LIBRIS VERBUM.

Kursiveringarna gjorda av MR)

SFR = Sveriges Frikyrkoråd

SFRS = Sveriges Frikyrkoråds Samarbetsnämnd

PR = Pingströrelsen

SAMRÅD = De fria kristna samfundens Råd

SST = Samarbetsnämnden för statsbidrag till trossamfund

SvK = Svenska kyrkan

Gud hade valt ut ett folk som skulle tjäna honom, som skulle vara hans egendomsfolk i det gamla förbundet. De skulle gå hans ärenden och Gud hade säkerligen tänkt använda dem i ett vidare perspektiv för att gå till människor och tala Guds visdom och föra Guds lag vidare.

Ett

Predikan av Mikael Eliasson

Vi vet vad som skedde. Genom lagen kunde ingen bli frälst. Människorna ville inte höra Guds Ord, eller lyssna till hans röst och höra budordet. Trots vad man förnam då man var i Guds närvaro och konkret fick uppleva Guds vidrörande, gick det bara en kort tid och folket glömde vad Gud hade gjort. Man vandrade i öknen. Det som hände hade föregåtts av ett skeende vi kan läsa om i 2 Mos. Det handlar om Josef. På ett alldeles särskilt sätt hade han fått bli en frälsare, en räddare för sitt folk. Det gick emellertid bara en tid därefter så kom det en annan härskare i landet – en som inte visste om Josef, kände inte till den betydelse han haft för sitt folk och för landet. Den nye härskaren kom med nya lagar och påbud för Guds egendomsfolk, eftersom man såg att detta folk blev stort och mäktigt.

På samma sätt har det varit i väckelschistorien i vårt land. Det räcker att man slår upp bibeln och läser: "Översättningen gillad och stadfäst av konungen år 1917". I vår lag står också inskrivet att grundlagen är baserad på den kristna traditionen och på Guds Ord. Så har det kommit en senare generation som inte vet vad som skett, som inte känner historien. De vet inte vad det är som fört människorna till befrielse och lyft dem på ett högre plan, gett dem mättnad i hungern, bröd till att äta och säd till att så.

I vårt land har vi varit väldigt förskönade. Genom Guds nåd har vi inte haft krig i Sverige på nästan 200 år. Under 1800–1900-talen växte det fram en rörelse som verkligen skakade om, och det skedde ju också någonting. Sedan kom kriget i Europa som vi också blev berörda av. Det påverkade människors sinnen så de blev styrda att tänka i samma riktning som det trumpetades ut i norra Europa i det tyska riket, där man predikade ett budskap om befrielse för människor. Det proklamerades att det skulle bli arbetstillfällen, att det skulle bli möjlighet att börja bygga upp något alldeles nytt och man var tvungen att slå vakt om sitt rike, sitt folk och försöka rensa bort det som störde och kunde vara till en be-

lastning eller sänka värdet i den mänskliga rasen.

Detta tänkande påverkade naturligtvis även de kristna. Väckelserörelserna påverkades i samma bana och började tänka på samma sätt. Det blev mer och mer ett elit tänkande även bland de kristna när man formade en kristen församling, kyrka, en pingströrelse. Det är där vi har våra rötter; i pingstväckelsen som bröt fram genom Guds underbara ingripande. Människor blev fyllda av den helige Ande och eld, satta i rörelse, blev frälsta, befriade och lösta. Men så kom makt- och kyrkopolitiken in i bilden och man började falla bort ifrån och glömma sin historia och mer och mer tänka på sin position och så blev det delningar på olika håll. Hela tiden fanns det dock människor som längtade efter befrielse.

På samma sätt var det i Egypten. Där fanns det ett folk som hade upplevt Guds underbara härlighet därigenom att de blivit förda ut ur hungersnöden och så blivit mättade. Guds ord talar mycket om hur viktigt det är att vi får mättnad för vår andliga människa. Frågan är då den: Till vilket bord går vi för att söka mättnad och tillfredsställelse? Gud är en helig, nitälskande Gud, som det står i vår svenska bibel. I King James översättning är ordet nitälskande *jealous*, som betyder svartsjuk – en svartsjuk, avundsjuk Gud. En Gud som inte accepterar några andra gudar i sitt liv.

Gud älskar sitt utvalda folk på ett så mäktigt sätt att han inte kan acceptera någon konkurrens, han kan inte dela kärleken med någon annan gud ty hans namn är "avund" och "svartsjuk". Det står också att den helige Ande trängtar med svartsjuk kärlek att få taga sin boning i oss. Den helige Ande är ju en del av treenigheten, Gud Fader, Gud Sonen och Gud den helige Ande. Guds Ande trängtar med svartsjuk kärlek att få ta sin boning i oss.

Varje gång som Guds folk kom till korta i öknen handlade det just om detta att man föll bort från att prisa Gud som den ende Guden och man fick in andra moment i sin gemenskap

och i sitt liv. Det tog bort ögonen från Gud. Han såg detta, såg att deras hjärtan inte var vända till honom. Deras hjärtan skulle ha ett enda föremål för sin tillbedjan och kärlek – Gud själv. Man började att se sig tillbaka och helt plötsligt var deras hjärtan tillbaka i Egypten, tillbaka i de gamla sammanhangen. Gud såg detta. Han längtade efter gemenskap med sitt folk, men det var ett trolöst folk, ett släkte som ville gå sin egen väg och som inte ville vandra i gemenskap med Gud. Varför? Jo, de ville ha sina egna gudar, någon som passade en själv så att man kunde leva sitt eget liv. Det var otänkbart för Gud att acceptera detta, därför att han är en nitälskande Gud som längtar efter att få hela hjärtats odelade kärlek.

ATT VÄLJA VÄG

En som på ett särskilt sätt fick uppleva detta var Rut. Vem var hon? Fanns det frälsning för Rut, fanns det möjlighet för henne att få gemenskap med Guds egendomsfolk? Hon var en moabitisk kvinna. Gud hade klart sagt till sitt folk: "ni skall inte taga er moabitiska kvinnor..." Rut var en moabitisk kvinna som varit gift med en judisk man. Elimelek, Noomis man (Noomi var svärmoder till Rut) dog och Noomi levde kvar med sina båda söner och deras hustrur. Men också sönerna dog. Kvar stod Noomi med sina sonhustrur. "Då stod hon upp med sina sonhustrur för att vända tillbaka från Moabs land; ty hon hade hört i Moabs land, att Herren hade sett till sitt folk och givit det bröd." (Rut 1:6)

Noomi beger sig iväg och när hon kommer till gränsen förstår hon att hon måste göra klart för sina sonhustrur att de måste göra ett val. De måste själva välja, de kan inte gå på hennes kallelse, på hennes ingivelse, de kan inte leva på hennes uppenbarelse. Då skulle deras hjärtan vara kvar i Moabs land hela tiden. Här ser vi parallellen mellan församlingen och världen.

UTVALT folk

Noomi förstod att hon måste göra klart för dem att de måste vända om, gå tillbaka. Det fanns ingen framtid för dem i hennes land. "Noomi sade till sina båda sonhustrur: "Vänden om och gå hem igen, var och en till sin moder. Herren bevisar godhet mot eder, såsom I haven gjort mot de båda döda och mot mig. Herren giv eder att I mån finna ro, var och en i sin mans hus. Därefter kysste hon dem. Men de brusto ut i gråt". (Rut 1:8-9)

De grät tillsammans. Rut grät, Orpa grät. Orpa betyder vemod, hon grät, men inte för att hon längtade in i landet tillsammans med Noomi. Hon visste att om hon följde Noomi in i landet, skulle hon förlora allt hon hade lämnat. Det skulle för alltid vara borta, det skulle inte finnas någon möjlighet att vända tillbaka dit. Hon förstod att det var mycket hon måste lämna, det fanns så mycket kvar i hennes hjärta och hon ville inte mista det eller lämna sitt liv i Moab, utan ville återvända dit.

Rut grät också, men det var andra tårar. Det var tårar för att få följa med Noomi in i landet och få se den Gud som Noomi hade och följa henne in i det utlovade heliga landet och tränga in i den innerliga kärlek som fanns i Noomis hjärta till sitt folk, till sin Gud, att få tag i detta som hon egentligen inte hade någon som helst rätt till.

–Men Noomi svarade: "Vänden om, mina döttrar. Varför skulle I gå med mig? Kan väl jag ännu en gång få söner i mitt liv, vilka kunna bli män åt eder? Vänden om, mina döttrar, och gå hem, ty jag är nu för gammal att överlämna mig åt en man. Och om jag än kunde tänka: Jag har ännu hopp, ja, om jag redan i natt överlämnade mig åt en man och så verkligen födde söner, icke skullen I därför vänta, till dess att de hade blivit fullvuxna, icke skullen I därför stänga eder inne och förbli utan män? Bort det, mina döttrar! Jag känner redan bedrövelse nog för eder skull, eftersom Herrens hand så hårt har drabbat mig".

–Då brusto de åter ut i gråt. Och Orpa kysste sin svärmöder till avsked, men Rut höll sig alltjämt intill henne.

Då sade hon: "Se, din svägerska har vänt tillbaka till sitt folk och till sin gud: vänd ock du tillbaka och följ din svägerska". (Rut 1:11-15)

Det är som Noomi säger till Rut; "Ta chansen medan du har den. Spring ifatt Orpa, du har fortfarande möjlighet. Du behöver inte gå med mig in i bedrövelsen, in i detta föraktade land som är så attackerat."

– Men Rut svarade: "Sök icke att intala mig att övergiva dig och vända tillbaka ifrån dig. Ty dit du går vill ock jag gå, och där du stannar vill ock jag stanna. Ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud. Där du dör vill ock jag dö, och där vill jag bli begravd. Herren straffe mig nu och framgent, om något annat än döden kommer att skilja mig från dig." Då hon nu såg att denna stod fast i sitt beslut att gå med henne, upphörde hon att tala därom med henne. (Rut 1:16-18)

Båda kvinnorna gjorde sitt val. Rut gjorde sitt och Orpa sitt. De kom från samma släkt, hade samma bakgrund, men deras hjärtan var på olika håll. Noomis hjärta var i landet, att få komma hem. I Moabs land hade hon hört ryktet att Gud sett till sitt folk och givit det bröd. Vad var det för bröd som Gud givit sitt folk? Vad säger Jesus: "Jag är det levande brödet..." Har du hört budskapet om att Herren gett sitt folk bröd? Var finns brödet om inte i församlingen. Var finns brödet om inte i det utlovade heliga landet, var finns brödet om inte där Guds folk är och tillbeder honom utan att ha sina hjärtan delade.

Rut följde med och vad sker? Rut går in i landet och börjar plocka axen som är kvarlämnade. Man skulle lämna kvar så att ankorna, de faderlösa och de ensamma skulle få möjlighet att gå dit och samla ihop så att ingen skulle behöva lida nöd. Det finns ax i församlingen som är till för att plockas, för att ge mättnad. Vad var det som skedde när Rut gick på åkern och plockade ax?

–Då gick hon åstad och kom till en åker och plockade där ax efter skördemännen; och det hände sig så för henne, att åkerstycket tillhörde Boas, som

var av Elimeleks släkt. Och Boas kom just då dit från Bet-Lehem och han sade till skördemännen: "Herren vare med eder": De svarade: "Herren välsigne dig".

–Och Boas frågade den bland tjäarna som hade uppsikt över skördemännen: "Vem tillhör den unga kvinnan där?" Tjänaren som hade uppsikt över skördemännen, svarade och sade: "Det är en moabitisk kvinna, den kvinna, som med Noomi har kommit hit från Moabs land." (Rut 2: 3-6)

Vilken fruktansvärd bild och beskrivning, egentligen en total diskvalificering. En moabitisk kvinna som kommit med Noomi från Moabs land. Det var inte ens behövligt att säga mer, det räckte som förklaring att denna kvinna inte hade någon rätt till landets välsignelse.

–Hon bad, att hon skulle få plocka och hopsamla ax bland kärvarna efter skördemännen; och så kom hon, och hon har hållit på allt sedan i morse ända till denna stund, utom att hon nyss har vilat något lite därinne." Då sade Boas till Rut: "Hör, min dotter; du skall icke gå bort och plocka ax på någon annan åker, ej heller gå härifrån, utan du skall hålla dig till mina tjänarinnor här. Se efter, var skördemännen arbeta på åkern, och gå efter dem; jag har förbjudit mina tjänare att göra dig något för när. Och om du bliver törstig, så gå till kärnen och drick av det som mina tjänare hämta."

–Då föll hon ned på sitt ansikte och bugade sig mot jorden och sade till honom: "Varför har jag funnit sådan nåd för dina ögon, att du tager dig an mig, fastän jag är en främling?" Boas svarade och sade till henne: "För mig har det blivit berättat allt vad du har gjort mot din svärmöder efter din mans död, huru du har övergivit din fader och din moder och ditt fädernesland och vandrat åstad till ett folk som du förut icke kände."

–Herren vedergälle dig för allt vad du har gjort; ja, må full lön tillfalla dig från Herren, Israels Gud, till vilken du har kommit för att finna tillflykt under hans vingar. (Rut 1: 7-12)

forts sidan 25

ARNE IMSEN:

Perverst partnerskap

På kort tid har nya och chockerande fenomen etablerat sig bland karismatiker i väckelsekristna kretsar. Några exempel från huvudstaden får bekräfta iakttagelsen.

Katolsk mässa med skrudar, Mariadyrkan, korstecken och biskopstal. Homosex-gala med striptease-nummer, profana artister med fräckisar och banaliteter i ord och ton från en rutten nöjesvärld på dopestraden - med Jesus-namnet dolt. Allt för att idka välgörenhet mot aids-sjuka. Dessa händelser utspelades i huvudstadens stora pingstkyrka.

Midsommarhelgens pingstkongress på Kaggeholm förvandlades till en sportkongress med idrottsstjärnor som ledare och instruktörer, samt introduktion och lansering av falskiet "Sportbibeln". Vidare musikfestival i Kungälv, med bland annat avgrundsrock från den stora scenen, en storsatsning för att sprida tron mitt i huvudstaden, sponsrad av kommunen och ett antal företag och föreningar. Nu har vi så "stjärnornas natt" i Smyrnakyrkan i Göteborg, med "århundradets idrottsman", adepten Carl Lewis från USA i predikstolen, uppbackad av den "kristna" rikstidningen Dagen understödd av veckomagasinet Petrus. Vilka intressen tjänar denna journalistik?

Profetian om det stora avfallet uppfylles och blir samtidshistoria.

Midnattsropets särtryck attackerar inte i första hand enskilda personer och ensaka händelser, utan riktar sin kritiska udd mot trender och tendenser som klart markerar den nya tidens illavarslande religionsmönster i kyrkor och samfund där profetian om "det stora avfallet" uppfylles och blir samtidshistoria.

I det kristna veckomagasinet Petrus'

bilaga "Något för alla", porträtteras "århundradets idrottsman" Carl Lewis på framsidan och i ett helt uppslag med stora och färggranna foton. Varför förtiger reportaget det fakta bladet framför allt borde informera om, nämligen att stjärnan genom en invigningsrit av hinduistisk modell begåvats med namnet Sudhahota.

Den charmerande guruns inmutning av hans själ och hans underkastelse efter den andlige ledarens förtjusande och vänsälla ordflöde om samhörighet och framgång, förvandlar "århundradets idrottsman" till ett formbart och flummigt religionsmedium. Ett medium som inte ens upptäcker de diametrala motsatserna i det nya sammanhangets religionsmix med inslag av Jesus, Buddha och Krishna. Allt är lika bra och lika underbart med hjälp av mantra, meditation, bibelord, böner och andra riter i en okritisk blandning. Detta samröre med och

Mantra, meditation, bibelord, böner och andra riter i okritisk blandning.

denna delaktighet i onda andars bord är flerdimensionellt och personifieras fortfarande av Carl Lewis. Några kända uppdateringar eller tillrättalägganden av hans bok är nämligen inte kända efter dess utgivning på svenska år 1993.

Det tvetydiga och motsägelsefulla kan var och en själv utläsa ur hans flummiga trosbekännelse. Han har genom invigningsrit och namnbyte konverterat från kristendomen och identifierar sig med sin nye, utomkristne andlige ledare Sri Chinmoy. Vad har en sådan budbärare att tillföra Smyrnaförsamlingen i Göteborg, och vilka konsekvenser kan man förutse i förlängningen av detta genanta publikfriari?

Adepten Carl Lewis är i verkligheten lika omöjlig på en väckelsekristen

predikstol som en nazisttrofé på svenska riksdagens talarstol. En nazitroende hitlerprofil på svenska riksdagens talartribun som politisk förkunnare skulle förvisso blåsa upp en folkstorm i riket.

Men hur kan Smyrnakyrkan i Göteborg ge rum för denna kristendomsfientliga religionsblandning på sin predikstol utan dånande protester från kristna i allmänhet och andedöpta församlingsmedlemmar i synnerhet?

Vi anklagar Smyrnakyrkans ledarskap för detta förräderi mot den tro som en gång för alla är överlämnad åt de heliga. Vi fördömer dessutom denna grova spekulation att försöka erövra andelar på den religiösa marknaden i den upphaussade VM-ryan.

Perverst partnerskap med idrotten som religionssurrogat.

I det ekumeniska veckomagasinet Petrus, annonseras "Sportkongress för hela familjen" på Kaggeholm under sistlidna midsommarhelg. Arrangörer var Mälarökyrkan och BTA, och i tidningen Dagen får vi veta att man valde "att göra församlingens traditionella midsommarkongress till just en sportkongress".

"Den första svenska sportkongressen i kristen regi - en smått historisk händelse", som "drog in idrotten i pingströrelsen". Programutbudet var makabert, men effektivt. "Urban Widholm presenterade den rykande färskas Sportbibeln som Bibeln Till Alla tagit fram med hela idrottssverige i tankarna".

I veckomagasinet Petrus nr. 24/95 säger chefredaktören Daniel Wärn:

"Förr var det självklart att den som tillhörde en församling inte kunde vara aktiv inom idrotten. Idag är det helt annorlunda. Idrotten ses som en väg att nå ut, och det är inte så ovanligt att finna pingstpastorer på plats vid fotbollsarenan eller ishockeyrinken."

Denna förbrödring av "församlingar" med idrottsutövare, kan aldrig bli någonting annat än ett perverst partnerskap med idrotten som religionsurrogat, och med namnkristendom och skököväsande som synligt resultat.

Hur låter ett Guds tempel förena sig med idoler - människoförgudning och stjärnkult?

"Dra bort från dem och skilj er från dem. Rör inte vid det som är orent. Då skall jag ta emot er, och jag skall vara en fader för er, och ni skall vara mina söner och döttrar, säger Herren, allhärskaren." (2 Kor. 6:17-18)

KATASTROF- KURS!

Valda och sammanställda citat
ur Carl Lewis bok

"Guldkantad"

"Carl Lewis tackar Gud för sina snabba ben" i NÅGOT FÖR ALLA nr 3/95

MÄSTAREN,
Jesus Kristus:
"Jag är vägen,
sanningen och
livet. Ingen
kommer till
Fadern utom
genom mig."

GURUN,
Sri Chinmoy:
"Jesus är ju en
underbar väg.
Men det är in-
te den enda
vägen."

ADEPTEN,
Carl Lewis:
"Sri Chinmoy
tar inte bort
något från bi-
beln..."

"En nära vän till mig, Narada Michael Walden, ville att jag skulle träffa en man som hette Sri Chinmoy, en indisk andlig ledare. Lite hinduism för en som fortfarande arbetade med att lära sig känna sin kristna övertygelse? Jag var beredd att lyssna och lära.

Narada sade att han kände till att jag var kristen. Han kände till mitt engagemang i Lay Witnesses for Christ och var inte ute efter att ändra på något av det. Men han sade att Sri kanske kunde fördjupa min relation till Herren.

Sri sade att vi alla kunde vinna andlig frid genom att tänja på våra fysiska gränser. En övertygad, vid namn Ashrita Furman, har fått en hel del uppmärksamhet just genom att tänja på sina gränser. För att hedra Sri på hans femtioårsdag satte Furman ett världsrekord genom att ge sin läromästare en femtio timmar lång stående ovation. Det kan låta lite märkligt men för Furman är det inte det. I sökandet efter andlig frid har han redan satt rekord i jonglering, i att gå på styltor under vattnet och i att slå kullerbyttor. Han tillryggalade 16 kilometer av kullerbyttor.

Med vördnad för den fantastiska andlighet och undervisning Sri bedriver är det faktiskt på sin plats att kalla honom "Guru".

Vi gick in i det lilla rum Sri Chinmoy använder som kontor och det första jag såg var en stor bild på Jesus på väggen. "Du vet vem jag är", sade Sri Chinmoy. "Jag är av indisk börd och indisk tro. Men jag skall berätta en sak för dig, jag tror också på Jesus. Att säga att Jesus inte är vägen skulle vara fel för mig, därför att Jesus är ju en underbar väg. Men det är inte den enda vägen. Vi har öppna sinnen. Om jag ser Jesus, blir jag inspirerad. Om jag ser Krishna, blir jag inspirerad. Om jag ser Buddha blir jag också inspirerad. Jag blir inspirerad av religion. Jag tar inte illa vid mig av någonting, jag skyr ingenting. Det viktigaste med religion är inspirationen, var den än kommer ifrån.

Andra dagen hade han sagt till Narada att

min själ kunde komma till honom. Jag visste inte att min själ hade varit någonstans över huvud taget.

I vilket fall som helst hade min själ låtit Sri veta att han hade inspirerat mig. Vilket var sant. Det hade han. Min själ hade bekant sig inför honom att den kunde hålla av Jesus till och med mer än vad den gjort tidigare. Jag kunde älska vad som helst. Jag kunde bli inspirerad av religion.

Han sade att min själ hade låtit meddela att den ville ha ett namn. Ett namn betyder helt enkelt bara att jag är mottaglig för Sri Chinmoys andliga inspiration.

Jag fick namnet vid en ceremoni Sri Chinmoy höll i en skola i Queens. Det var musik, sång och bön. Sri Chinmoy rörde mina händer och sade något i stil med "Shoot-a-hota". Det stavas Sudhahota, och det betyder, ojämförlig offerare av odödligheten.

Senare lärde han mig att meditera. Ibland använder jag mig av mantra för att koncentrera mig, ibland inte.

Jag ser ingen motsättning mellan min kristna tro och min ökade andliga förståelse tack vare Sri Chinmoy och hans övertygelse. Båda två inspirerar mig. Mina kristna vänner vet att jag är fullständigt i fas med Lay Witnesses och min beaktelse till Jesus. Sri Chinmoy tar inte ifrån mig något av min kristna tro. Han stärker den. Ja, jag mediterar regelbundet, använder mig av en teknik jag lärt mig från en man som kallas "Guru". Men jag läser också min bibel dagligen.

Mitt engagemang med Sri Chinmoy är ett steg mot andlig fulländning, inte ett steg bort från kristendomen, och jag uppskattar verkligen det här extra steget.

Sri Chinmoy tar inte bort något från bibeln och bibeln blockerar inte något av det Sri Chinmoy förespråkar. Jag kommer alltid att vara tacksam för att Willie presenterade mig för Lay Witnesses och jag kommer alltid att vara tacksam för att Narada och Sri Chinmoy gjorde mig till Sudhahota.

Ulla Näsholm rapporterar från VM

– De smäddar min

Det är en av demonstranterna utanför Smyrnakyrkan som uttrycker sin desperation.
– Om Jesus kommer snart, hur kan man hålla på med denna idolkult? Vilket förakt mot lärjungaskapet!

VM i friidrott har gått av stapeln i Sverige och Göteborg var värd för evenemanget. Kyrkor och samfund gick tillsammans för att göra en insats. Ambitionen och viljan att nå ut till människorna var klar – man önskade förmedla något av sin tro till de människor som kom tillsammans i staden.

Smyrnakyrkan hade sin egen VM-special med ett särskilt möte där stjärnidrottsmän och kvinnor slöt upp för att ge glans åt och samla människor till kyrkan. Det var "Stjärnornas natt" eller för att ta den engelska varianten "Evening with the stars". Olika idrottstjärnor med Carl Lewis i spetsen presenterades för församlingen. Kyrkan var sprängfylld av människor. Flagggor från många olika länder vajade framme vid podiet. Carl Lewis "århundradets idrottsman" debuterade som pingstpredikant då han framträdde. Radio och tidningar spekulerade, folk pratade, man gissade och undrade om Carl Lewis verkligen skulle komma. Det skulle nog bli både första och sista gången han predikade i en pingstkyrka spådde man. Givetvis blev resultatet att folk kom i skaror för att se och höra den omskrivna stjärnan.

Det blev en pampig tillställning. Stående ovationer och fanfarer anpassade något efter vars och ens betydelse och framgång hälsade idrottsfolket. Kvällens konferencier var Sam Mings, ledare för Lay Witnesses for Christ, USA, som presenterade de medverkande. En av församlingens pastorer, Urban Ringbäck, fungerade som tolk. Enligt församlingens pastor Jack Tommy Ardenfors var dock kvällens största stjärna Jesus Kristus som hade vunnit den största segern.

Musiken upplevde jag mestadels som enerverande, påträngande och bullersam. Den förmedlade ingen längtan efter andliga realiteter, och för mig var det också svårt att tänka att resultaten kunde bli att människor fick syndanöd eller förstod behovet av frälsning.

Klädstilen på kyrkfolket var i de flesta fall trendigt avpassad fritidsklädsel. Typiskt det som andra länder

"Stjärnornas kväll" i Smyrnakyrkan i Göteborg. Pastor Urban Ringbäck tolkar kvällens stora "stjärna", Carl Lewis under stående ovationer.

noterar som anmärkningsvärt för just Sverige – alltid en professionellt ledig stil – mera sällan kläder som markerar högtid eller fest. Det var i alla fall förvånande att se en kristen församling som anpassat sig så till tidens svenska ideal.

En liten grupp från Maranata stod utanför kyrkan och demonstrerade under VM-specialen. En skrift, särtryck ur tidningen MR distribuerades och titeln var "Perverst Partnerskap". Det var en aktion där framförallt närvaron av Arne Imsen tycktes besvärande för arrangörerna. Tillkallad polis följde demonstrationen utan att det fanns fog för ingripande.

Stina Fridolfsson, en av aktörerna motiverar sitt handlande:

– De smäddar min Jesus. Det är allvarligt och jag måste markera att jag inte deltar i detta. Om Jesus kommer snart, hur kan då allt detta med idol- och stjärnkult vara möjligt. Det visar ett förakt för frälsningsverket, lärjungaskapet – att göra sken av att följa Jesus medan man går sina egna vägar.

Bara någon minut efter att de första traktaterna börjat delas ut gick larm i kyrkan. "Det är några som delar ut flygblad mot Carl Lewis". Efter ytterligare någon minut konstaterades att "det tyvärr inte går att göra något åt det". Känslorna hos människorna utan-

för kyrkan var blandade, från uppskattning, nyfikenhet eller solidaritet med kyrkan till varje pris. Någon var hätsk och hotfull, några störde och irriterade, men påfallande många var frågande och undrande över utvecklingen som kunde förstås och iakttas genom det som skedde i dessa speciella möten. Många var tillmötesgående och trevliga, ett undantag var den äldre vit-håriga tant som tecknade horn i pannan och pekade på den likaledes äldre syster från Göteborg som var med och delade ut foldern. Annars kunde man notera att unga och äldre hade en mer nyanserad inställning och fler frågor att ställa än mellangenerationen som till stor del var högdraget avståndstagande eller näst intill aggressiv. Det är givetvis på sin plats att nämna att ett flertal personer ringde Maranataförsamlingens växel i Stockholm och tackade för att några vågade protestera mot utvecklingen hos kristenheten i allmänhet och pingstfolket i synnerhet.

En av deltagarna i aktivitetsgruppen träffade också en anonym kvinnlig före detta skidåkare. När hon tränade för att nå bra resultat, talade Gud till henne och sade att hon istället borde ägna motsvarande tid att bedja för sina anhöriga. Det blev en väckelsesignal för henne och med den upplevelsen i bagaget var det svårt för henne att accep-

Jesus!

tera tävlingsidrotten med allt det innebär som en naturlig och viktig del av församlingslivet.

Friidrottsskvinnan Gail Dewers, vittnade under "Stjärnornas natt", om hur tron burit henne för att komma tillbaka till toppen. Carl Lewis, uppehöll sig vid hur han kommit i kontakt med Lay Witnesses och den betydelse detta haft för honom. I hans memoarer "Guldkantad" får man veta att han dessutom är en initierad hindu som vid en speciell ceremoni fått ett nytt namn. Boken som utkom på svenska år 1993 gjorde att många i förstone ställde sig skeptiska till honom, i varje fall som gästpredikant i pingstkyrkan. Någon kommentar eller eventuell dementi från Carl Lewis själv förekom inte i frågan, och han var inte möjlig att nå för några uttalanden.

"Boken är lögnaktig och inget att fästa sig vid. Den är skriven av en journalist som inte riktigt fått grepp om verkligheten". Det var på det sättet man bemötte frågeställningar eller protester. Någon riktigt nitisk försvarare påstod t om att boken inte existerade.

Dagen efter mötet med stjärnorna var det fortsättning på VM-specialen. Det var många samlingar dagligen, musikcafé var ett av utbudet. Kontrasten mot det "stora" mötet och de som sedan följde var påfallande. Det var förhållandevis få deltagare som

samlades. Smyrna församlingen har faktiskt mer än tretusen medlemmar men bönesamlingen bestod av sex personer – därav några betalda funktionärer såsom jourpastor och kantor.

Efter mer än sex timmars samvaro utan bön, bibelord eller någon appell tyckte man tydligen att det var på sin plats med en bön som kunde markera andakt eller Guds närvaro. Torsdagens VM-special avslutades därför med bönen "Fader Vår".

Hur ställer sig kyrkans ansvariga inför alla dessa för bibeln främmande element som man tagit till sig och införlivat med församlings- och gudstjänstliv och som så påtagligt synliggjordes i denna satsning under VM-spelen. Några kommentarer från Jack Tommy Ardenfors (som invigde sin rundkrage under dessa dagar) är på sin plats. Efter lördagens möte och slutbön hade han ytterligare en sak att tillägga:

–Tecknet på att vi är inne på rätt väg är just att Arne Imsen och hans drabanter stod utanför kyrkan och demonstrerade...

Därför var det antagligen helt i sin ordning för honom att, som han gjorde ute på kyrktoget några dagar tidigare, mer eller mindre offentligt meddela att "Arne Imsen är inte riktigt klok..." och liknande tillmälen. Det var församlingens pastor som stod även för detta uttalande, vilket bör poängteras.

Sportbibeln

Idrotten kom in i pingstförsamlingarna på allvar under midsommarmarknaden på Kaggeholm, Ekerö, detta år. Tidningen Dagen rapporterade företeelsen med uppenbar tillfredsställelse. Efter amerikanskt föredöme och exempel har det kommit en "sportbibel" också på svenska. Introduktionen skedde även den på nämnda sportkonferens.

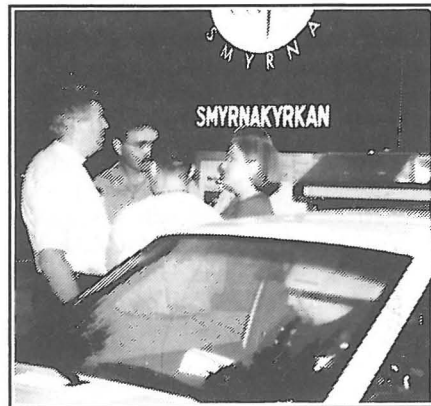
Följande citat ur sportbibeln är hämtat ur Hebr 12:1

–Låt tanken på alla dessa trons hjältar sporra oss så som en idrottsman sporras av sin publik.

Ett lättillgängligt språk sägs det – en parafra (liktydigt med översättning på översättning) med betydliga avvikelser från den ursprungliga texten. Olika idrottare använder bibeln och om det kunde man läsa i parafrasen. "Mental träning" var ett av de skäl som gjorde att bibeln var med på resor och under tävlingar.

Ekumeniken kom först in i församlingarna, tätt följd av politiken. I snabb följd kom sedan drama, artisteri, idrott och nu det allra senaste tillskottet, clowneri. Det som fäderna kämpat för, det bibeln talar om, har inte längre någon betydelse. Jesu tillkommelse

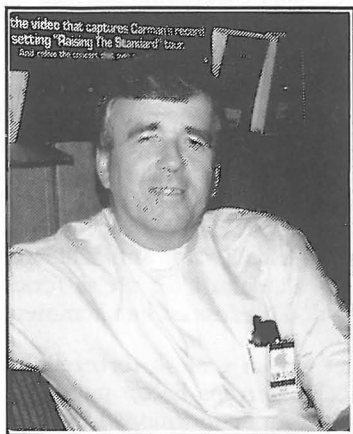
nämns överhuvudtaget inte. Varken i kristna media, möten eller samtal finns det perspektivet med. Det viktigaste är att nämna personer som med hjälp av Herren Jesus Kristus blivit stjärnor. Detta är något att eftersträva – att bli något här i världen – att lyckas. Medlet att nå dit är den kristna tron. Att se dessa världsliga förebilder, är viktigt för de unga. Att anamma och försöka efterfölja, det var ett argument som flitigt användes i det här sammanhanget. Historien tycktes bortglömd eller bortträngd.

Tyvärr, polisen kunde inget göra. Vår fredliga demonstration var helt laglig.

Jenny Lind, (1820–1887), en av världens största sångerskor genom tiderna lämnade sångarestraderna efter sin omvändelse. Anna Larsen-Björner, Danmark, stor dramatisk skådespelerska lämnade de gamla sammanhangen och sitt liv vid teatern för att bli en enkel pingstvän. Hur fel handlade de inte om man hör dagens argument – varför lämnade de scenen och teatern för att följa Jesus? Det är en fråga man rimligen måste ställa sig. Vad man nu sett, hört och förstått, gäller detta för kristna grupper och församlingar. Har tiden förändrat Jesu budskap, bibelns ord, så att det inte längre är aktuellt att efterfölja Jesus Kristus på hans väg? Om Jesus kommer snart, är det då tillräckligt att använda tid, krafter och resurser för att lyckas inom idrott och showbiz?! Det var frågor som fler än maranataaktivisterna ställde sig. Betydelsen att "gå utanför lägret" för att där möta Jesus Kristus och "bära hans smälek", blir alltmer angelägen.

Med rötterna i pingströrelsen konstaterar jag att det var en annan pingströrelse jag mötte i min barndom – en annan Jesus också. Det var en smärtsam upplevelse som gjorde mig beklämd och bestört. Utvecklingen kan säkerligen inte stoppas, men en och annan kanske fortfarande väckas. Den insikten och förhoppningen ger nödvändighet, kraft och frimodighet att i tal och skrift protestera. □□□

Pingstpastorn Jack-Tommy Ardenfors i "VM-uniform", skjorta och rundkrage

Stina Fridolfsson, från VM-nattvard på torget:

ÄTA - DRICKA - - folkfest i sodomsna

Det var en förlamande chock att tvingas inse att den samlade, organiserade kristenheten i Göteborg beslutat att låta sin insats under VM i Göteborg vara ett bidrag till "folkfesten". Man anordnade konserter, kaffeservering och "evangelisation" i form av uppmuntrande tillrop och påminnelse om att Gud var med och välsignade och att Jesus älskar alla. Av frälsningens evangelium, med Guds omutliga krav på omvändelse och pånyttfödelse för den människa som vill kallas kristen, märktes inte ett spår. Tvärt om, man anade att kyrkorna i stolthet räknade in de tävlande idrottsmännen som även bekände sin tro på Gud.

Under "Stjärnornas kväll" i pingstkyrkan, lyftes de troende idrottsmännen i tur och ordning fram, under fanfarer och ovationer som inte ville ta slut. Inte behöver man känna sig udda eller främling som kristen i världen, när man får känna syskongemenskap med så celebra personer. Denna presentation, och många andra ting, gav mig en stark, apokalyptisk känsla av att det stora avfallets tid är inne. Tiden går med hast mot sin upplösning. Det finns inte längre någon gräns mellan "världen" och "Guds barn".

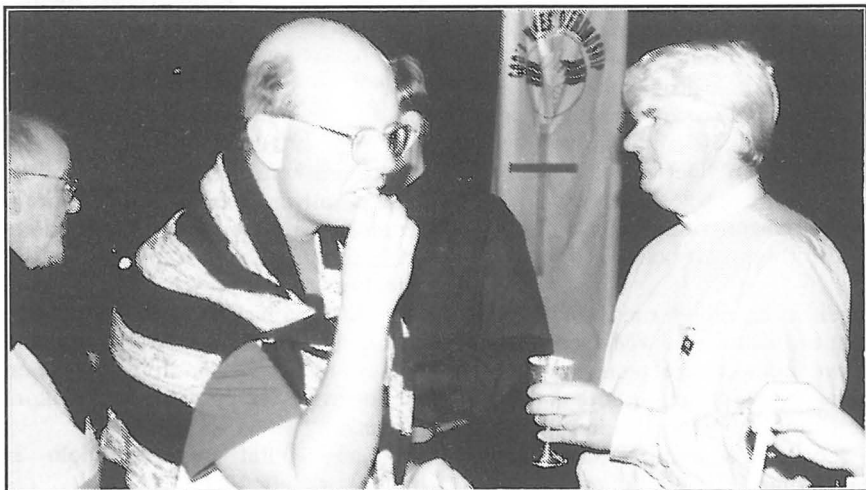
Bibelordet: "Älsken icke världen, ej heller de ting som är i världen" är en anakronism för den etablerade kristenheten. Det finns inte längre något som är så världsligt att det hålls utanför kyrkor och församlingar. Upplösningen är total. Ändå blev jag mycket upprörd när jag fick klart för mig att kyrkorna tillsammans arrangerade nattvardsgudstjänst på Gustav Adolfs torg vid midnatt under hela VM-veckan.

På Smyrنا kyrkans "kyrktorg" var en liten grupp samlad och deltog i pingstförsamlingens bidrag till VM-festligheterna lördagkvällen. Det var gospelafton, och då det var vackert väder kunde man hålla till ute. "Klockan 24.00 blir det en stilla stund på Gustav Adolfs torg. I kväll är det metodistkyrkan som är värd", annonserade Urban Ringbäck litet kryptiskt, då han så rekommenderade pingstfolket att delta även där.

Vi traskade dit för att få litet mera information om kristenhetens satsning under VM. På torget var placerat ett litet bord med vit duk, en traditionell bågare med nattvardsvin, och ett fat med oblat. En liten grupp människor stod där i sommarnatten. Runt om torget var det kommers som vanligt, eller rättare sagt, mycket mera än vanligt, eftersom både stans invånare och en massa tillresande VM-intresserade människor var ute och strosade. Korvkiosken hade lysande försäljning, och på bänkar och trappor runt om satt människor och åt korv, drack läsk eller öl, rökte, vänslades, bråkade eller sov. Storstadsliv.

Några iakttag fundersamt, litet slött

och åskådare. Hjälp oss att visa att vi kan leva tillsammans i helig harmoni. Låt oss glädjas och inspireras av de olikheter som präglar oss när det gäller bakgrund, kultur och utseende i stället för att lyssna på den onda röst inom oss, som räds det okända och med våld vill hävda vår egoism och självupptagenhet. Låt oss alla under dessa dagar, var och en efter bästa förmåga, komma med ljus och glädje där det idag är mörker, med tal och sång där det idag är tystnad och med hopp och mod, där det i dag är förtvivlan och uppgivenhet. Låt oss också uppleva storheten i att vara tillsammans i fred och gemenskap, såsom det en gång var tänkt. Gud, hör vår bön och ge oss alla din frid. Amen.

Bröd, vin och Liljeholmens stearinljus – en grotesk ritual i Guds namn och med modell från det katolska mässoffret. Alla var välkomna att delta.

den grupp som beslutat att ha nattvardsgudstjänst på torget. Några gick fram för att provsmaka av det som bjöds. Officianter var pastorer med eller utan rundkrage. Metodister och baptister. Man talade om att Jesus bjöd på fest. Att alla var välkomna.

Man läste också "VM-bönen", skriven av sportjournalisten Thomas Simson:

–Gud, låt detta mästerskap spegla det goda och sanna som du har skapat på jorden. Låt ljus av kärlek lysa, låt vindar av medmänsklighet blåsa och låt vågor av vänskap skölja över alla, deltagare

Detta var alltså VM-bönen. En typisk new-age-bön, som alla – katoliker, protestanter, hinduer, muhammedaner och mystiker av alla slag – kunde bedja med i av hela sitt hjärta. Denna bön läste man nu inför den måltid som Herren Jesus Kristus anbefallt sina lärjungar att delta i för att så förkunna Hans död till dess att han kommer.

Det var en grotesk förberedelse för att begå Herrens heliga nattvard, den måltid som är förknippad med en allvarlig maning: "Pröve då människan sig själv", och påminnelsen om att "...den som äter och dricker, utan att

EKA en

göra åtskillnad mellan Herrens lekamen och annan spis, han äter och dricker en dom över sig. Därför finnas ock bland eder många som äro svaga och sjuka, och ganska många äro avsomnade..."

Människorna i den lilla grupp som stod samlad för att fira Herrens måltid på detta makabra sätt, stod i ansträngd andakt. En del med slutna ögon, andra med upplyft huvud och säll min. Man sjöng stilla. Stilen var klart katolsk, kyrie eleison.

Någon delade ut små ljus. Jag stod för nära, och plötsligt hölls ett paket som det stod "Liljeholmens" på framför mig. "Varsågod" viskade en ung, kortklippt kvinna i jeans åt mig, och räckte fram ljuspaketet som om det varit godis. "Vad ska jag ha det där till?" fråste jag upprört och litet för högt. Hon tittade mildt förebrående på mig: "Det är frivilligt!", viskade hon ännu tystare. Jag vände ryggen till, bryskt och upprört. Vad höll de på med, egentligen?

Min blick föll på traktaterna jag höll i handen. "KATASTROFKURS" stod det med stora, pockande bokstäver. Och nästa rubrik: "Perverst partnerskap". Ja, den passade verkligen. Sammanbitet började jag dela ut dem. Människorna som satt på bänkarna, tog emot, och började läsa. En kvinna lösgjorde sig från den officierande gruppen och försökte ställa sig hindrande framför mig där jag delade ut flygblad: "Respektera att vi har gudstjänst!" Utan ett ord föste jag henne åt sidan, och fortsatte dela ut det skrivna budskap Gud lagt på vårt hjärta att förmedla till kristenheten i Göteborg under VM-veckan.

Den gudstjänst jag firade var inte värst mjuk och estetiskt tilltalande. Metoden var inte etablerad och accepterad. Men för tillfället var det vår enda chans markera att det finns ett Guds folk som ställer sig utanför med en desperat protest mot att duka nattvardsbord på torget och på detta hädiska sätt förvandla bröd och vin till onda andars bord.

Den celebrerande gruppen hade börjat tända de små ljusen. Den som

fortsättning på sidan 28

Gösta Karlsson:

Varifrån härstammar tävlingsidrotten?

När Alexander den store år 323 f Kr lämnade denna förgängliga värld så stod hans världsrike utan tronföljare. Hans son föddes efter hans död. Då hade Alexander år 333 f Kr besegrat perserkonungen Dareios III vid Issos. De sista resterna av det Medo-Persiska riket försvann vid slaget vid Gaugunnio år 331 f Kr. Segertåget hade börjat och vid hans död behärskades stora delar av den då kända världen från Egypten till Indien.

Som sagt, hans son föddes först efter hans död. Därav kom det sig, att fyra av hans generaler, efter många strider och stort rabalder, kom att dela riket mellan sig. Detta hade Danielsboken förutsagt århundraden i förväg. Generalerna som också kallas Diadoker, dvs "efterföljare" kom att heta Kasaander, Lysimachos, Ptolemaios och Seleukos (!) De kom att behärska olika delar av riket. Men det som intresserar oss är Seleukos rike. Han fick mycket. Bland annat det väldiga Syrien. Hans dynasti blev långvarig och den femte konungen kom att heta Antiokus IV Epiphanes.

Om denne hårde kung, som för övrigt är en förebild till den kommande Antikrist, finns mycket att berätta. Vi måste inskränka oss till vad vi vill fokusera i denna lilla artikel.

När Antiokus kommer till ISRAEL, så hette landet redan då, så får han hjälp av en överstepräst vid namn Jason. Denne Jason får så småningom stor makt, vilken han missbrukar till att omvända judar från Den Ende Sanne Guden till grekisk avgudadyrkan. Bland annat så uppför han en anstalt som skulle brukas för grekiska kroppsövningar. Den måste ha legat i den dåtida Tyropinnadalen, kanske inte så långt från det man en gång kallade för Klagomuren. Där hyllar man Zeus, vars bild Antiokus satte upp på altaret (!) i Templet...

Ja, det gick så långt, att prästerna slutade att göra tjänst för att i stället få vara med vid de lagstridiga grekiska kroppsövningarna. Fruktansvärt!

Men man skulle snart få uppbära skörden på denna fasansfulla sådd. Det skedde när Antiokus gjorde ett plundringståg mot Jerusalem och omkring 30.000 judar mördades.

Låt det vara sagt en gång för alla. Olympiader och all organiserad idrott kommer från grekerna och den Hellenistiska mytologin!

Den grekiska kulturen med dess hedniska tävlingar blev det judiska folkets snara. Det var en bottenlös olycka att man ville härma och efterlikna dessa avgudadyrkare. Man får inte glömma att den eld som då tändes och alltfört tänds vid invigning av olympiader, den är en offergård åt Zeus. Det gäller för övrigt hela ceremonin, klädsel, musik, etc.

Här måste en parentes in. Vi avser inte ett ögonblick sund motion. Ett rörligt liv i skog och mark är hälsa för hela människan. Men den aspekten är inte här berörd med en enda bokstav.

Låt oss ta lite mer allmänhistoria i ämnet. Olympus var det berg där avguden Zeus (Rom: Jupiter) bodde. Allt enligt grekisk mytologi. Olympiader, idrottstävlingar, sport i svunnen och modern tid är religion, avguderi! Läsa- ren har väl hört uttrycket "idrottsidol". Ordet idol betyder just avgud. Här rör vi oss alltså med två motpoler. Å ena sidan levande och aktiv kristendom och å andra sidan sport i den form olympiader och organiserad idrott förekommer. Här är och förblir orden i 2 Kor 6:15 evigt utslagsgivande: "Huru förlika sig Kristus och Beliar..." Hårtill kan läggas det ofattbara enorma merkantila inslag som modern idrott har. Det är lätt att se och förstå att urkunden här är gammalt babyloniskt uppror mot GUD! Och ... allt till Zeus ära. Kultorten Olympus, som nämndes här ovan, hade kapplöpningsbana för folk och djur (hästar), stor stadion för diskuskastning, boxning och vad vi i dag kallar femkamp...

Har i korthet sökt visa var grunden för dagens sport hör hemma. Här är fråga om avguderi, mytologi, uppror mot Levande Gud, förförelse på högsta nivå...

Har man bara den här sanna bilden klar för sig, ja, då MÅSTE man förstå att detta inte går att blanda in i nytestamentligt församlingsliv. Den som "predikar" något annat är självbedragen, men han bedrar också andra. Ödmjuka dig, kära vän, och prova dig inför Guds Levande Ord!

Ur Guds Rikes Röst 5/95

Inte hyra en plats, men förbli utanför lägret!

Jag skall börja med att läsa från Matt. 24:4-13

–Då svarade Jesus och sade till dem: Sen till att ingen förvillar eder. Ty många skola komma under mitt namn och säga: Jag är Messias och skola förvilla många. Och I skolen få höra krigslarm och rykten om krig; sen då till, att I icke förlören besinningen, ty sådant måste komma, men därmed är ännu icke änden inne. Ja, folk skall resa sig upp mot folk och rike mot rike, och det skall bli hunger-snöd och jordbävningar på den ena orten efter den andra; men allt detta är allena begynnelsen till födslovändorna.

–Då skall man prisa giva eder till miss-handling och man skall dräpa eder, och I skolen bli hatade av alla folk för mitt namns skull. Och då skola många komma på fall, och den ene skall förråda den andre och den ene skall hata den andre. Och många falska profeter skola uppstå

och skola förvilla många. Och därigenom att laglösheten förökas, skall kärleken hos de flesta kallna. Men den som är ståndaktig intill änden han skall bli frälst.

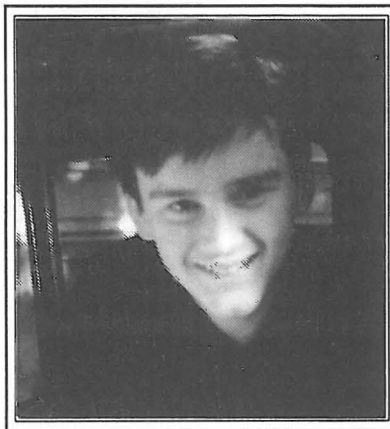
Jag tänkte speciellt på den sista versen, den som är ståndaktig intill änden han skall bli frälst. Det här "utanför lägret och bära hans smälek", vi skall bära hans smälek intill änden. Att bära hans smälek är ingenting som man bara hyr och sen gå tillbaka till lägret och stanna

där. Vi måste bära hans smälek intill änden, ända tills han kommer.

Jag vill också läsa ett annat välkänt bibelord från Fil 4:4:

–Glädjen eder i Herren alltid. Åter vill jag säga: Glädjen eder.

Det betyder att vi skall glädja oss även när vi bär hans smälek för att folk som inte är frälsta ska se att vi är glada trots att vi har mycket att lida och trots alla plågor vi får utstå. Vi har en stor kärlek till Jesus Kristus.

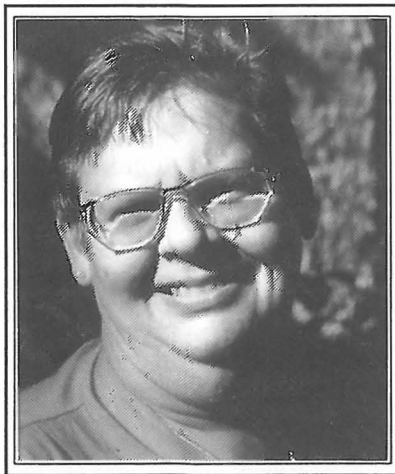

Paulus Eliasson

"Älskar du dina smycken mer än Jesus?"

Gud talade till mig på ett speciellt sätt under årets sommarkonferensen. Det där med örhängen och smycken... ja, över huvud taget har jag varit väldigt begiven på sådana saker. Jag har väl inte riktigt sett vad det handlat om, och så har jag tänkt: det där är inte synd och det spelar ingen roll om jag har det på mig eller inte.

Natten mellan tisdag och onsdag talade Gud till mig på ett särskilt sätt klockan 3.00 på natten. –Margareta, älskar du dina örhängen mer än du älskar mig? Det blev en väldigt kamp

Margareta Andersson

när jag hörde detta. Först ville jag inte lämna ifrån mig örhängena, ville inte se faran i att ha dem. Men just detta: "Älskar du dina örhängen mer än du älskar mig?" Så får det inte vara, att vi älskar någonting mer än Gud, mer än vad vi älskar honom. Då spelar det ingen roll vad det är. Jag tog med mig örhängena hit till

Bällsta Missionscenter och lämnade dem ifrån mig. Men ändå. Jag hade några örhängen som jag fått av min man och dem ville jag behålla. Då ta-

lade Gud till mig. –Jag har frågat dig, älskar du dina örhängen mer än mig, ska du inte lämna ifrån dig dem som du har kvar också, frågade han.

Det gäller att vi skall lämna allt, vi kan ingenting hålla undan, han genomskådar oss. Det är också så att jag sminkat mig, inte så där våldsamt, men i alla fall. Igår innan jag skulle åka till mötet började jag sminka mig. Då frågade Gud mig, –Passar inte den färgen som du har fått? Hade Gud tänkt att vi skulle måla oss, använda ögonskugga och sådant, ja, då hade vi fått blå ögonlock från början. Eller om han tyckt att vi skulle ha röda läppar, då skulle våra från födseln varit smult-röda.

Det där blev så brännande för mig. Om jag skulle måla mig, då var det ju att kritisera hur Gud hade skapat mig och det får jag väl ändå inte göra. Jag tog med mig mina sminkgrejer och de är nu kastade i soptunnan vid Bällsta Missionscenter.

Älskar jag Jesus?

Jag har en tid tänkt på frälsningen. Vad innebär det att vara frälst? Och hur ska budskapet om Jesu försoningsverk föras vidare?

Jag fick höra ett vittnesbörd av en pojke för en tid sedan, och han talade om sin upplevelse efter att ha varit på torget och vittnat. Han sa:

– Ska man tala till människor så gäller det att vara sig själv!

Så mycket mer sa han inte, men orden etsade sig fast i mig: "Det gäller att vara sig själv". Detta enkla vittnesbörd fick han frambära i ett sammanhang där teater, clowneri och drama blivit populära sätt att frambära det uppdrag vi anbefallts, nämligen att gå ut till hela världen och vittna om Jesus.

Tänk om vi kunde få tag i frälsningen, eller rättare sagt, kunde gripas av tacksamhet över att en sådan nåd har blivit oss vederfaren. Denna nåd att vi blivit försonade med himmelens Gud genom Jesu försoningsdöd. Ja, då tror jag vårt vittnesbörd skulle tappa orden, och dess mer bli fyllt av tårar.

För en tid sedan lyssnade jag på ett

radioprogram, där en äldre judisk kvinna berättade sitt livs historia. Hon talade om hur hon själv hade undkommit ur koncentrationsläger och kommit till Sverige.

Det som verkligen grep mig, var när hon talade om sin dåvarande fästman som blev en av de miljontals judar som fick möta döden under andra världskriget. Hon hade fått sig berättat av medfångar till honom hur hans liv hade varit i koncentrationslägret.

Han var en varmt troende kristen, som med kärlek vittnade om Jesus medan han utförde sin läkartjänst. Men en dag så kom också han till ledet som förde till gaskammaren. Jag har själv försökt tänka mig in i hur det skulle vara

att stå där, men det går inte. Brinner jag verkligen av en sådan kärlek och längtan efter Kristus, så att jag utan längtan efter en reträttväg skulle kunna stå i det ledet?

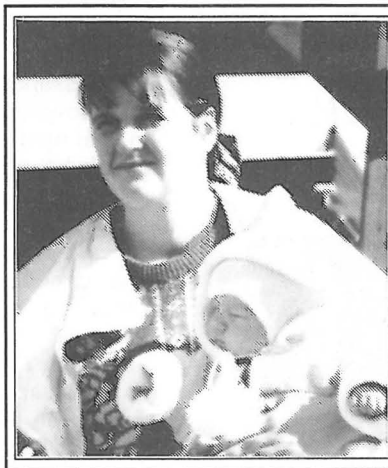
Den judiska kvinnan berättade i radion om sin fästman, hur han gick in,

högre, glad och med huvudet lyft. Han visste ju vart vägen gick, det fanns ingen återvändo. O, hur han måste ha älskat sin Frälsare!

Detta är frälsning. Jag kan omöjligt omfatta längden, djupet, höjden eller vidden av Jesu kärlek.

Men du – *Det är fullbordat!* Nu är det dags även för clownen att gråta, så att allt sminket försvinner.

Jesus längtar efter bruden som gör sig redo för mötet med honom. *Amen*

Susanne Eliasson

Människolagar – Guds bud

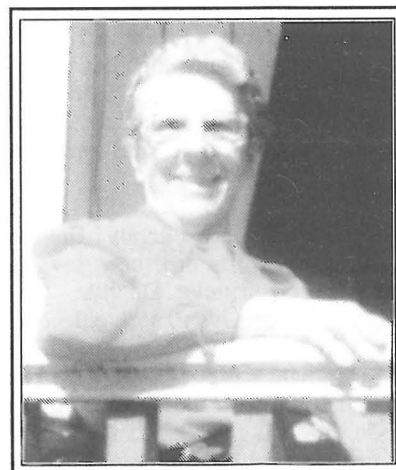
–Mitt rike är icke av denna världen, sade Jesus. Han var sin himmelske Fader lydig – gick emot strömmen; – människans lagar. Han blev hatad och begäbad. Han sade: –*Ve eder, när människorna tala väl om eder!* Han bar sitt kors och den som ville följa Honom måste göra detsamma.

Man kan inte gå efter vad människor tycker och tänker, inte följa moden och annat som denna världens barn gör, för att bli erkända av dem, utan taga sitt kors på och följa Jesus. –*Den som icke tager sitt kors på och följer mig, han är mig icke värdig*, sade Jesus.

Vi skall inte likna världen, vi skall

likna Jesus! Det återspeglas i hur vi ser ut vem vi följer. Vi vittnar med vårt utseende, klädsel och gärningar. Bara ord har ingen verkan, hur mycket vi än predikar! (Jak. 1:22)

Detta är viktigt eftersom vi, såsom Guds barn, ska vara föredömen och leda människorna till Gud – inte bli, av dem ledda bort från Gud! Bättre är att vara Guds vän, än världens, och vad kunna människorna göra oss! Plåga oss, men ej skada! (Rom. 8:31) Gud har makten att förgöra både kropp och själ i Gehenna, så min vän, följ Guds bud; ej människolagar! Då får du dricka ur källan med levande vat-

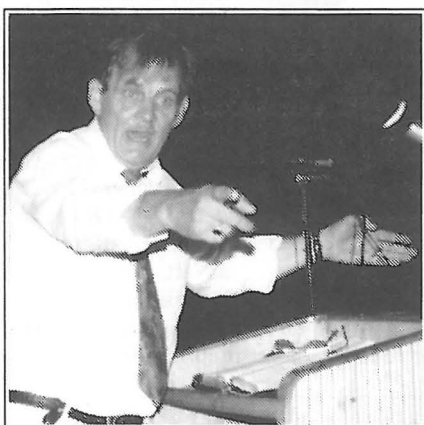

Ingegerd Gillenmo

ten och vara vän med Jesus själv. För Honom är allt möjligt! Gud välsigne dig! *FRUKTA IKKE!* (Jes. 41:10-13)

Britt Wiklund ger glimtar från sommarkonferensen:

Utanför lägret, där förkunnas omvändelse till Gud, tro på Jesu Kristi frälsnings- och försoningslära, dop i vatten, andedop och tro på Jesu snara tillkomst. Det är äkta väckelsekristendom

Kjell Roos, från Jönköping, var en av de tillresande bröderna som predikade med stor kraft och inspiration

Maranataförsamlingens sommarkonferens 1995 hölls mellan den 22/7–30/7 och för andra året i rad restes konferenstältet i Bromma i Stockholm. Tältet stod på Solvallas parkering, alldeles bredvid Bällsta Missionscenter, vilket man kunde se som en illustration till årets konferensmotto: Utanför lägret – NU!

Deltagarna strömmade till i stora skaror, faktiskt flera i år än i fjol, för att ta del av Guds ord, bön, lovprisning och brödsbrytelse. De ville, "lyssna, läsa, lära och lyda", som också var ett sorts motto för konferensen, liksom det ständiga sjupunktsprogrammet, bön och åter bön är lika med ännu mera bön, inte sju gånger, utan hela livet ska präglas av bön, eftersom talet sju kan stå för helhet.

Många deltagare som kom, stannade hela veckan, andra bara halva och det var ett stort antal tillfälliga mötesbesökare varje kväll. Nyfikna grannar och andra Brommabor undrade vad som

"UTANFÖR LI

stod på. Men på så sätt fick de ju höra Guds ord i alla fall, kanske för första gången.

Både måndag och onsdag körde Solvalla trav och då passerade det också mängder av människor förbi tältet just under den tid väckelsemötet pågick, så de nåddes förhoppningsvis av frälsningsbudskapet genom väckelsesången och lovprisningen. En stor del av dem som med liv och lust deltog i mötena och bönerna var barn och de hade också egna samlingar på dagarna där de fick anpassad undervisning. För dessa samlingar ansvarade Irene Örtegren med hjälp av systrar och bröder från Pilgrimsskolan.

Speciellt inbjudna till konferensen var missionsläkaren Doris Diaz från Dominikanska Republiken, Jan Egil Hafsaahl från Norge, Kjell Roos från Jönköping, Tage och Gunnar Nilsson (far och son), från Småland och Gösta Karlsson från Stockholm och alla dessa kom med riktiga bidrag till konferensen.

Med oss fanns också syskon som representerade och hade sina rötter i andra länder, t ex Finland, Ryssland, Rumänien, Tyskland och Chile.

Konferensvärd och huvudtalare var naturligtvis Arne Imsen. Han förkunnade och predikade nästan i varje möte, och som en väktare på muren varnade han med skärpa för den modernism, världslighet och förflackning som smyger sig in i kristenheten. Han sade sig vara mest upprörd och chockerad över pingströrelsen, som en gång var en pingstväckelse där han själv växte upp i en genuin frälsningsförkunnelse och varm tro på Jesu snara återkomst.

Skillnaden mellan pingstväckelsen och pingströrelsen är att den senare har övergett allt det som den första kämpade för till sista blodsdroppen. Pingströrelsen sysslar med politik, ekumenik, idrott, lyrikaftnar och utbildning av clowner som har att dela ut nattvarden till barnen. Detta, menade Arne, är hädelse. Även andra väckelserörelser har genomgått samma utveckling till folkrörelse med statliga subventioner.

Arne Imsen uppmanade därför åhörarna att tänka över i vilket sammanhang de befann sig och vilken andlig kost som där ges och om den inte är

fullgod – Gå utanför lägret – NU! Utanför lägret där förkunnas omvändelse till Gud, tro på Jesu Kristi frälsnings- och försoningslära, dop i vatten och andedop och tro på Jesu snara tillkomst. Detta är äkta väckelsekristendom.

Förutom de tidigare nämnda bröderna, kompletterades Arne Imsen av de bröder som verkar i församlingen i Stockholm, Folke Jacobsson, Tage Johansson, Hans Lindelöw, Peder Blom, Robin Widén, Mikael Eliasson och Berno Widén. De hjälpte alla till med predikan och förkunnelse samtidigt som de tillsammans ansvarade för mötesledning och att varje morgon ta hand om brödsbrytelsen.

Kjell Roos förkunnade om frälsningens nödvändighet med engagemang och vittnade om sin omvändelse från ett liv i brott, alkohol och förnedring och hur han kom till tro genom Jesu försoningsverk. Han manade flitigt alla som kommit till konferensen och ännu inte bekänt sin tro på Jesus Kristus att inte åka därifrån utan att ha tagit detta steg. Jan Egil Hafsaahl från Norge, tog oss med in i bibeln från ett historiskt perspektiv och dess samband med det som hände i gamla testamentets tid, och det som kommer att hända i framtiden då det gäller Israel, församlingen och hednafolken och dess plats i eskatologin.

Tage Nilsson har varit med länge i

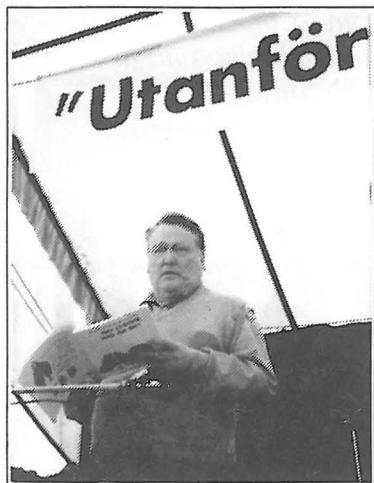
"Sista dagen i högtiden" blev oförglömlig punkt, med ett tiotal nydöpta som som

GRET" – NU!

väckelsesammanhang, men för många i konferensen var han en ny bekantskap. Han är en äldre broder som brinner för evangelisationen och Jesu återkomst. Han talade och vittnade också gärna om detta och om sina erfarenheter av ett långt predikantliv. Tage kände även han sorg och bedrövelse över avfallet i kristenheten, och då särskilt det som hänt inom pingströrelsen, och stämde helt in i Arne Imsens uppmaning Gå utanför lägret NU!

Gösta Karlsson gav oss en översikt över idrottens historia och dess ursprung i hellenistisk kultur, både den antika och dess pånyttfödelse i slutet av 1800-talet. Då började man åter tävla vid foten av berget Olympus. De moderna olympiska spelen har därifrån sitt ursprung. Idrotten har alltså inte sina rötter i kristendomen, utan i en kultur som tillbad avgudar och dyrkade kroppen.

I missionsmötena fick vi vittnes-

Arne Imsen, konferensens huvudtalare, bar fram ett allvarligt budskap om vikten av att stå "utanför lägret".

många bibelstudier och hårda diskussioner. Till slut började Guds Ande tala till hennes hjärta, och det blev hon som omvände sig. Nu tjänar hon Jesus Kristus som missionsläkare i sitt hemland. Hon besöker människor i deras hem. I den ena handen har hon bibeln och i den andra läkarväskan. Många människor som hon möter är fattiga och bittra och tror inte på Jesus, eftersom han inte verkar bry sig om dem. Hon läser då bibeln för dem, för att läka deras andliga och själsliga ärr och plåstrar om dem med salvor och läkemedel för att hela deras kroppsliga sår. På det viset hoppas hon att hon har sått något i deras hjärtan som kommer att bära evig frukt en dag. Hon har dock en önskan att få tjäna Jesus Kristus mer i bön, så att han direkt kan gripa in i människors liv och hela dem till ande, själ och kropp.

Väckelsemötena brukade vara fyllda till sista plats nästan varje kväll och de som hade kommit fick höra ett klart evangeliskt budskap genom vittnesbörd och äkta väckelsesång. Varje kväll gick också inbjudan ut till förbön för frälsning, andedop och förnyelse. Mötesledaren hann inte uttala sista stavelsen i meningen förrän barnen rusade in i bönätältet. Där bad de för varandra och för de vuxna som "vågade" sig dit. Där lovprisade de Herren med uppsträckta händer, och både jublade och grät av glädje inför den levande

börd av missionsläkaren Doris Diaz från Dominikanska Republiken. Hon vittnade om hur hon omvändes från katolicism till evangelisk tro, (på Jesus Kristus), genom sina kontakter med Comunidad Maranata i Santo Domingo. Hon träffade Arne Imsen i denna församling och blev förfärad över att han inte var katolik. Doris trodde att det var Guds mening att hon skulle omvända honom till den rätta läran (katolicismen). Arne och Doris hade

Konferensens fyrpunktsprogram:

Gudens ansikte. De kunde hålla på i flera timmar att hänge sig åt tillbedjan. Många av barnen blev också andedöpta och tände en längtan hos andra barn.

På lördagen var det dophögtid och tio barn som döptes. Detta var inget barndop, utan unga människor tillräckligt gamla för att bli döpta på sin egen bekännelse. De tror på Jesus Kristus, och vill tjäna honom genom sina liv. Det är barn som har förmånen att växa upp med kristna föräldrar vilka undervisat i Guds ord sedan barnen var små. De flesta av dessa barn har dessutom gått i Pilgrimsskolan.

De som inte var med och tjänade i mötena kunde satsa sina krafter på att hjälpa till i köket, med dukning, diskning och städning, ty även det praktiska måste fungera för att konferensen skulle bli lyckad. Dessutom måste ju församlingens "tältmakeri", hotell, taxi och grill, fungera som vanligt under konferenstiden.

Vädret var med oss. Solen sken varje dag och det var varmt och skönt. Konferensdeltagarna kunde sitta ute mellan mötena och äta, dricka kaffe och prata. Bällsta Missionscenter har en stor gårdsplan, därför blev det aldrig någon riktig trängsel, utan alla kunde hitta en liten plätt där de koppla av.

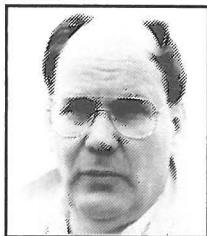
Liksom vid alla andra konferenser gick denna vecka fort och plötsligt var årets konferens slut. Tältet revs och alla åkte hem till sitt. Men om Jesus dröjer och vi får leva, kommer en ny sommar och då blir det åter konferens.

Jan-Egil Hafsahl och ett 40-tal syskon från Pilgrimsfolket i Norge, var med och undervisade, sjöng och vittnade. Här ser vi några av dem, inför hemresan, tillsammans med Doris Diaz från Dominikanska Republiken.

ånga. Morgonens brödsbrytelse var en höjdpunkten för många. Bilden visar en grupp människor vid ett bord, som deltar i brödsbrytelsen.

AV ARNE BJÖRKMAN

I den tionde artikeln om de nyandliga rörelserna tar vi upp om frimureriet, som är mycket utbrett i samhällets toppskikt. En världsomfattande rörelse som är en osynlig makt i staten, med riter, myter och kult.

I DÖDENS VÄNTRUM -om tre hemliga ordnar

Frimurarna är ett hemligt brödraskap för män i samhällets toppskikt. De ägnar sig åt ockulta riter och urgamla ceremonier. De ligger i likkistor och överlåter sig åt Döden. De möblerar sina lokaler med dödsallar och benknotor – och dricker blod. Cirka 17 000 svenska män – direktörer, jurister, militärer, politiker, ämbetsmän och präster – är medlemmar i det här mycket hemliga sällskapet som är en förgrening i en världsomfattande rörelse.

De mörka och skrämmande ritualer som medlemmarna måste gå igenom bygger bland annat på medeltida ockultism och mystiska traditioner. Men själva påstår frimurarna att deras organisation vilar på kristen grund.

Det har tidigare varit känt att frimurare ibland måste ligga i likkistor och att det finns dödsallar i deras möteslokaler. Det har också gått rykten om blodsriter. Men nu har den norske författaren och teologen Sverre Dag Mogstad i en ny bok avslöjat att de högsta frimurarna i Sverige verkligen ägnat sig åt ritualer med blod. De har då skurit sig i tummen, droppat blod i en bägare, blandat med vin och sedan tillfört blod från redan invigda frimurare. Och därpå har alla runt "altaret" druckit av blod- och vinblandningen. Mogstad avslöjar också att det finns ett hittills okänt "inre förbund" inom de högsta frimurargraderna.

Flera biskopar har funnits med i ledningen, vilket har lett till kritik och debatt inom Svenska kyrkan. För omkring tio år sedan var åtta av landets tio biskopar frimurare. Idag tycks inget av de aktiva biskoparna vara med i den hemliga ockulta rörelsen. Men många präster runt om i landet är frimurare, vilket är allvarligt nog. De har alltså dubbla lojaliteter.

Fram till slutet av december -94 var författaren och biskopen i Växjö stift Jan Arvid Hellström aktiv frimurare. Men natten till den 29 december var han på väg hem från ett frimurarmöte i Kalmar tillsammans med två andra frimurare. I frimurarelokalen i Kalmar hade Jan Arvid Hellström blivit upphöjd till grad IV-V. Han hade då lotsats fram i dödens gång längs dödsallar och benknotor och på hemvägen döddes han och de två andra frimurarna i en trafikolycka.

Andefursten Döden som de överlätit

sig till i frimurarceremonierna hade skördat deras liv.

Dag Sandahl, kontraktsprost i Kalmar, tillhör de präster, som aktivt arbetat mot frimurarnas utbredning inom Svenska kyrkan. Han säger:

–Frimureriet uppstod ur behovet av rit, myt och kult. Det är inget för präster att vara med i.

Herrklubb eller ...?

Frimureriet har kallats "de stora pojarnas hemliga klubb". En del okunniga bedömare menar att det endast är en ganska harmlös herrklubb med lite ovanliga och märkliga traditioner. Men kunniga bedömare anser att frimurarna är arvtagare till forntidens esoteriska och ockulta läror.

Det senare påståendet är det mest riktiga, även om inte ens alla frimurare inser detta på grund av allt hemlighetsmakeri som finns inom rörelsen. En del icke troende människor ansluter sig nog till frimureriet i tron att det endast är en oskyldig herrklubb som har en fin och tätt sammanhållen gemenskap och att de inte ens anar vad de hamnat i

Frimureriet bygger på dolda lojaliteter, hemlighetsmakeri och total tystnadsplikt. De så kallade bröderna avlägger löften om trohet in i döden. Vanligt folk saknar kunskap om vilken betydelse löftena kan ha. Avslöjande för frimureriet är vad en anonym medlem påstod:

–Näst efter min hustru och mina barn är frimureriet det som gett mig mest här i livet.

Många har också sagt att frimureriet

bildar en osynlig makt i staten. Det finns frimurare inom varje viktig svensk samhällsfunktion: domstolarna, polisväsendet, advokat kåren, massmedia, bankerna, storföretagen, statsförvaltningen, försvaret och svenska kyrkan.

Frimurarna har alltså ingått ett hemligt brödräfbund. Detta betyder att de ska hjälpa varandra. Därför har det blivit viktigt för dem att kunna identifiera sig genom speciella tecken då de hälsar på varandra. Genom dessa tecken kan de också förstå om de hälsar på en som står högre i graderna. För t ex en arbetssökande måste det vara en fördel att kunna hälsa på chefen och bli igenkänd som en av de invigda.

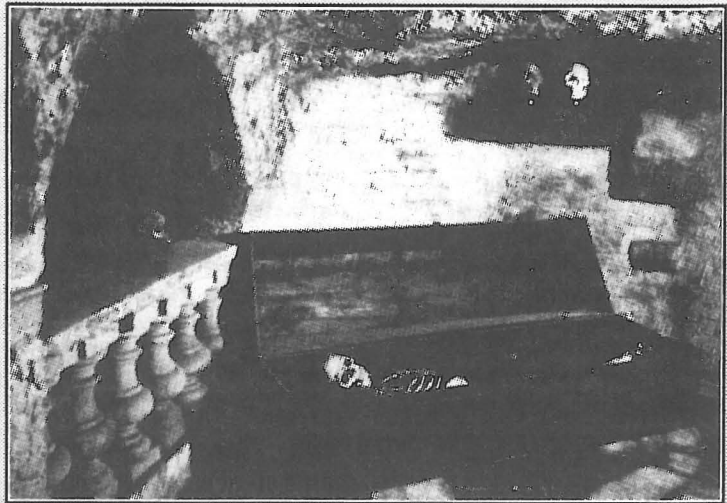
Frimurarna tillmäter symboler stor betydelse. Allt eftersom en frimurare invigs i olika grader, får han lära sig nya symboler. Språket förändras, men symbolerna förändras inte. Det blir till ett internationellt språk. Frimurarnas symboler har påverkat konst och litteratur. Många kända författare, konstnärer och kompositörer var frimurare. I deras budskap finns också alla de hemliga tecknen och symbolerna. Frimurarnas igenkänningstecken är hämtade från den judiska kabbalan, från egyptiska gudasagor, från Salomos tempel och från geometrin. Triangeln är en frimurarsymbol. Den symboliserar mursleven, men också Salomos sigill som är ett tecken för tystnadsplikten. Hakkorset är ett frimurartecken. Det är också det brutna korset, som används som symbol av freds rörelsen.

De som är positiva till frimurarrörelsen påstår att frimureriets arbete är att förädla världen genom en form av självutveckling, där den enskilde "logebroderns" personlighet, ideal och moral ska höjas. Det ska bland annat ske genom flitiga studier i logen och dess bibliotek.

Salomos testamente

Frimurarrörelsen växte fram under 1300–1400-talen. Köpmän och hantverkare bildade då sammanslutningar, s.k. skrän, inom sina yrken. Man kan påstå att de var både fackföreningar och broderskapsrörelser. I alla skrän fanns gradindelningar, lärningar, gesäller och mästare. Med tiden utvecklades också vissa ritualer som skulle utföras då en lärning upptogs i något skrä, och då någon befordrades till gesäll och mästare. I slutet av 1600-talet började flera murarskrän ta in medlemmar som inte var murare. Det är idag inte känt om de här dåtida logerna hade något speciellt nyandligt syfte, men redan på den tiden kan det ha funnits ockulta och religiösa inslag i samlingarna.

Det stora steget till våra dagars organiserade frimureri togs den 24 juni 1717, (på Johannes Döparens dag). Då slog sig fyra loger samman och bildade

Interiörer från den mörka gången. Den ingår i IV/IV-gradens invigningsrit. Vandrigen där skall symbolisera vandrigen genom dödsriket. Inslagen av döds skallar och benknötar är vanliga i riterna.

de världens första storloge på krogen "Gåsen och halstret" i London. Till stormästare valdes en man som hette Anthony Sayer. Under de följande åren valdes varje år en ny stormästare. 1721–1722 var hertig John av Montague stormästare. Endast hans namn gjorde att medlemsantalet steg betydligt. Det var också under hans tid som en tidigare stormästare, G Payne, lade fram ett gammalt dokument om murarlogernas ursprung. Året efter reviderades det av prästen Jacob Anderson. Det här dokumentet blev sedan storlogens stadgar. I det får man bli veta att frimureriet fanns redan på bibelns tid.

Från England spred sig sedan frimureriet till andra länder i främst Västeuropa. Till Sverige kom frimureriet 1735 med Axel Wrede-Sparre, som blivit invigd till frimurare i Frankrike.

Inom frimureriet finns två huvudriktningar. Under 1750-talet skapade Carl Fredrik Eckleff den riktning som kom att kallas "det svenska systemet". Man vet att redan under 1700-talet hade det svenska systemet en hemlig och ockult prägel.

Frimurarorden är indelad i ett antal grader. I Sverige finns det elva frimurargrader. I den högsta graden sitter stormästaren som tituleras VSV och Högste Ledare. VSV står för "Visaste Salomos Vicarius". Det innebär att man anser att stormästaren är självaste kung Salomos ställföreträdare.

Ända från romartiden har det påståtts att Salomo ägde stora kunskaper i magi och svartkonst. De ockulta skrifter som påstås vara skrivna av Salomo anses ha haft ett stort inflytande på vår tids ockultister.

Nu tror naturligtvis inte seriösa bedömare att Salomo skrivit de här skrifterna. De tycks ha kommit till under en period från tiden för Jesu födelse, (Salomos Testamente), och fram till omkring 1200-talet, (Salomos Nyck-

lar). Det intressanta är att "Salomos Testamente" är en "demonologi", en bok i djävulskunskap. Den berättar tex om att demoner styrde världen och var till både skada och nytta för människan.

Enligt Enoks bok är de fallna änglarna en skara "Himmelens söner" som steg ner på jorden och förförde människorna och lärde dem bli trolldom och astrologi. Den här "hemliga kunskapen" påminner mycket om lärosatserna hos de tidiga gnostiska rörelserna. "Salomos Nycklar" är en bok som uteslutande handlar om svartkonst och hur 51 olika demoner vid anrop kan hjälpa den som åkallar dem.

Demonologi faller under ämnet "magi och svartkonst" och ska inte behandlas mer i den här artikeln. För oss är det naturligtvis intressant att se sambandet mellan ockultism/svartkonst/magi och frimurarrörelsen.

Flitig Johanneslärning

Svenska frimurarorden är ett självständigt förbund. Samtliga kungar från och med Karl XIII har varit ordens stormästare. Från och med 1793 är prins Bertil stormästare och "den visaste av bröder". Eftersom han är VSV bör han alltså vara ställföreträdare för de ockultister som använt sig av Salomos namn.

Vid intagningsceremonierna får den blivande (ockultist)lärjungen en bindel för ögonen. Han är barhuvad, har ingen kavaj och skjortan har vikts ned över axlarna, så att vänstra sidan av bröstet är blottat över hjärtat. Bakkapen på ena skon är nedtrampad och det vänstra byxbenet har rullats upp över knät. Den förberedande "brodern" och de övriga frimurarna bär hög hatt och vita handskar och har en värja hängande vid sidan. "Kandidaten" faller nu på knä framför "tronstolen". Han får svara på en rad rituella

frågor och avlägger till slut ordens ed, där han lovar att han ska underkasta sig "den enväldige härskarens VSV". Bland annat svär han:

–Så samtycker jag att min hals må bli avhuggen, mitt hjärta utrivet, min tunga och mina inälvor uttryckta, samt att kastas i havets avgrund, min kropp förbränd och dess aska kringspridd i luften...

Då intagningsceremonin är avklarad avlägsnas bindeln för ögonen. "Kandidaten" upptäcker att han är omgiven av en hel krets frimurare, som har riktat sina värjor mot hans hjärta. Och med detta är ceremonin över. Nu förklarar mannen som frimurare av första graden och får titeln "Flitig Johanneslärning". Därefter blir han anvisad en plats längst bak i logesalen. Han invigs i sin grads hemliga tecken och kodord.

Olika ceremonier är förknippade med varje ny grad som frimuraren invigs i. Man sysselsätter sig mycket med döden och därför blir en del detaljer ganska makabra. Det är dessa ceremonier som frimurarna håller tyst om. Man säger att man inte vill ta ifrån "kandidaterna" deras andliga – dvs ockulta och mystiska – upplevelser. Ingen frimurare vet någonting om ritualerna och arbetet i de grader, som är högre än hans egna.

Någon har påstått att frimureriet är som en kinesisk ask. Då man öppnat en låda så hittar man en till, och i den ligger ännu en ask och så vidare. Den som blivit upphöjd till en grad och fått "ny värdighet" och därmed ny kunskap och ett nytt uppdrag i sin loge har egentligen bara förberetts på nästa upphöjelse i hierarkin.

En exklusiv värld

Frimurarrörelsen är en exklusiv värld för män. Deras kvinnor har i allmänhet ingen insyn och ingen som helst aning om vad som sker i de hemliga mötena. Ytligt sett kan ordenssällskapen tyckas vara vuxna pojkars hemliga klubb. Men så är det inte. Frimurare är ett nätverk av beslutsfattare, opinionsbildare, politiker, företagare, direktörer, jurister, präster och författare m fl. För en väckelsekristen står det klart att frimurarna har överlåtit sina liv till Döden, en av mörkrets andefurstar. Men de flesta är nog inte medvetna om vad de har lurats in i.

Frimureriet är en religion, även om detta förnekas av rörelsens medlemmar. I så kallade kristna länder framställs frimurarna som kristna och i text muslimska länder har de en muslimsk beaktelse. I verkligheten är de varken det ena eller det andra. Frimureriet är en blandreligion med stark till-

bedjan av Döden och Dödsriket. Frimurarna har ett eget tempel med altare, där de tillber "den store arkitekten", som de kallar sin döds gud.

År 1951 attackerade den anglikanske prästen Wolton Hannah frimureriet i en teologisk artikel som senare blev till en bok. Orsaken var att den anglikanska kyrkan var en högborg för frimurare. Hannah påvisade bland annat att varje kristen församling som på allvar studerat frimureriet har kommit fram till att det är oförenligt med kristen tro att vara frimurare.

William Booth, Frälsningsarméns grundare, varnade också för frimureriet. Det gjorde också metodist- och presbyterianska kyrkor. Skälen var

Harpokrates, med fingret för munnen, symboliserar tysthetslöftet. På kroppen bär han en mängd symboler. Klädnaden påminner om Osiris, en egyptisk gud, som nedtill är klädd i dödens kläder, men ovanpå som en levande människa.

kanske olika, men alla pekade på att de teologiska olikheterna mellan kristendomen och frimureriet är omöjligt att förena.

I mitten på 1980-talet renoverade ett byggnadsföretag Strand Hotell i Stockholm. Hotellet ligger i samma byggnad som de svenska frimurnas högkvarter. Under ombyggnaden övervakades därför arbetet av en frimurare.

Vid denna renovering blev det av misstag ett hål i väggen in till frimurarna. Och då avslöjades det att därinne fanns ett hemligt rum som var fullt med skelettdelar och dödsallar. Efter det avslöjandet av frimurnas hemliga rum, uppstod en ganska intensiv debatt i massmedia om de hemliga ordnarna. Många män lämnade då de hemliga ordensväsendet.

P2-logen

De hemliga ordnarnas historia visar att kungar, presidenter och premiärministrar varit medlemmar och beskyddare av ordnarna. Och P2-logen i Italien visar att stora delar av ledarskiktet i ett land kan vara inblandat.

Det nazistiska partiet NSDAP växte fram i en miljö av två hemliga ordnar, nämligen Germanorden och Thulesällskapet. Germanorden var en antisemitisk organisation av frimurarstruktur. Det var i den miljön som judehatet

växte fram.

Den italienske premiärministern Arnaldo Forlani fick i maj 1981 lämna in sin avskedsansökan i samband med att det avslöjades att en hemlig frimurarorden hade infiltrerat en stor del av Italiens ledarskap. Frimurarorden anklagades för politiskt och militärt spionage. Flera av dess ledande medlemmar var också inblandade i ekonomisk brottslighet.

När sedan den internationelle bankdirektören Sindona gjorde bankrutt, genomförde den italienska polisen en razzia i finansmannen Licio Gellis bostad. Man fann då en hemlig lista på frimurarlogens 953 medlemmar. Ett stort arkiv upptäcktes också, där hem-

liga uppgifter om landets ledande personer, partier och organisationer fanns i så stor mängd att myndigheterna blev skakade.

Det visade sig att i frimurarlogen fanns så gott som alla av de högre ledarskikten i Italien. Frimurarlogen var inte bara ett hemligt brödraskap, där man lovade att hjälpa och skydda varandra i karriären. Det visade sig också att logens ledande män var i händerna på storfinsansen, vilken använde rörelsen för att sätta sig över landets lagar.

Frimurarna har haft ett stort inflytande över Italien under

ärhundraden. P2-logen var cirka 100 år gammal när den avslöjades på grund av en tillfällighet. Efter den här ordensskandalen lovade den italienska regeringen att förbjuda frimurarlogerna, men detta skedde aldrig. P2-orden hade många höga beskyddare – och frimurare hjälper varandra.

Ilska och hot

I januari -95 hade tidningen Expressen ett par stora avslöjande artiklar om det svenska frimureriet. Redan efter den första artikeln ringde rasande människor från hela Sverige upp tidningen och utgöt sin ilska. Frimurarna var ursinniga över att deras hemliga riter hade avslöjats för den svenska allmänheten. Journalisten Thomas Mattsson berättar:

"De angrep också Expressen för att vi skrev om Mogstads rapport om blodsriter i högsta frimurarledningen. Flera av frimurarna som ringde uttalande också rena hotelser."

Sverre Dag Mogstad är norrmannen som avslöjar frimurarna i en ny bok. Enligt Expressen fick han ett hotfullt telefonsamtal från Sverige som lovade:

–Du vet vad som händer om du bryter tystnaden.

Mogstads bok "Frimureri" har redan orsakat stor debatt i Norge. I Danmark gick frimurarna förgäves till domstol för att få den stoppad.

Tempelriddarna

Vanligen finns de "kristna" frimurarna inom Svenska kyrkan, medan ordensmedlemmarna i frikyrkorna håller till i Tempelriddarna. Även Tempel Riddare Orden har mystiska invigningsritualer, där mörker och död får den framträdande platsen.

I mitten av tempelsalen finns ett altare placerat. På altaret har man tempelriddarembellet (triangeln), en bibel, en döds-kalle, en oljelampa och en vattenbägare.

En bindel sätts för ögonen på "kandidaten" som en symbol för att han vandrar i mörkret. Genom att delta i denna ceremoni, erkänner alltså den frälste och kanske andedöpte frikyrkomedlemmen att han vandrar i mörkret och inte har funnit ljuset ännu (kan förnekelsen av vad Jesus gjort i honom bli större?).

Väl framme i tempelsalen berättar ceremonimästaren att han hittat en medvandrar i mörkret, vilken söker sanningens ljus. Under den här dödsinvigningen sjöngs också sången "Jag går mot döden vart jag går". I taken i tempelsalen lyser invigningsgradens stjärntecken, medan "kandidaten" uppmanas att tänka på döden (i bibeln uppmanas de troende att tänka på Guds Ord).

I mitten av 80-talet utsattes Tempel Riddare Orden för stark kritik, när några avhoppare avslöjade ordens ritualer. Många tempelriddare valde vid det tillfället att lämna orden.

Flera avhoppare kan berätta om övertalningsförsök, hot och kontroll, då de ville lämna tempelriddarna. Dietrich Hartung, Gävle, gick med i tempelriddarsekten i mitten av 70-talet. På den tiden var han scoutkonsulent och blev värvad av ungdomskonsulenten i distriktet. Bägge var med i Missionsförbundets Gävledistrikt.

Dietrich Hartung berättar om hur det var då han skulle invigas till sjätte graden. I ett dunkelt källarrum med en gallerförsedd dörr satt "kandidaterna" och väntade på att bli hämtade.

–Vi satt och samtalade om vem "den Högste Mästaren" kunde vara. Namnet Jesus Kristus nämndes ju aldrig i ritualerna. Vi frågade oss vem det kunde vara. Senare fick jag klart för mig att jag hade gått i förbund med Döden genom de ritualer, som jag genomgått som tempelriddare. Jag beslöt därför att säga upp mitt medlemskap.

Det var inte enkelt att lämna orden. Hartung fick ett brev från Riddartemplet Manhem i Gävle. Där stod bl a "Ditt brev med beslutet att utträda ur TRO har varit föremål för överläggning vid Manhems senaste Mästare Rådssammanträde den 12 november. Som du kanske möjligen erinrar dig, avgav du vid inträdet löfte att medlemsskapet var bindande för livet."

Avdelningen i Gävle sände utträdesansökan vidare till ordens Storkansler som skrev: "Att det finns de som vill lämna Orden av samma orsaker och på det sätt som du gör, måste vi finna oss i, men när medlemmar bryter sina löften och försäkringar och i massmedia med lögnar och överdrifter smutskastar den, måste vi reagera på det bestämdaste."

Dietrich Hartung kunde lämna tempelriddarna – men med varning att inte berätta någonting om orden. Han berättar:

–Jag insåg att de ord som uttalades i brevet var förbannelser som uttalades över mig. När jag sedan bröt förbannelsen blev jag omedelbart fri.

Oliver Lindberg från Tranås lämna- de också Tempelriddarna. Inte heller det skedde utan komplikationer. Två ledare i Tempelriddartemplet Corona skrev ett ganska hotfullt brev till Lindberg, vilket avslutades med orden: "Om de ej lämnat oss ett besked och svar på rubr. senaste 831210 TVING-AR DU OSS att låta ordens lag träda i kraft och verkställighet med de konsekvenser detta för med sig.

Oliver Lindberg berättar:

–Det som skakade om mig ordentligt var när jag insåg att jag i praktiken hade av sagt mig min kristna tro i Tempel Riddare Ordens förrådiska invigningsceremoni.

Odd Fellow

Odd Fellow är en hemlig orden, som öppet förespråkar religionsblandning. Det finns också en feministvariant av Odd Fellow som heter Rebecka-Orden. Man kan påstå att Odd Fellow och Rebecka-Orden är ordenssällskap för vanliga Svensson.

Den religiösa blandningen är mycket tydlig inom Odd Fellow. Många uttryck är identiska med viktiga begrepp inom New Age-rörelserna. För övrigt är principerna i Odd Fellow samma som inom andra ordnar. Döds-skallar och dödsymboler och likkistor finns med i ritualerna.

Ritualerna ska påminna "kandidaterna" om förgängelsen hos det jordiska. Man ska inse dödens verklighet. Och naturligtvis ska man lova att inte avslöja ordens ritualer, ceremonier, lösenord och handgrepp. De symboler som används inom Odd Fellow är det allseende ögat, en kedja med tre länkar, en döds-kalle med korslagda ben under och en lie.

Källor: Naturligt – övernaturligt av Poul Fersling

Låt varna er av Kjell Sjöberg
Frimurarorden av Tidn. Magasinet

Det är värre av Oliver Lindberg
Expressen 12 och 13 januari 1995

Maranatafolkets månadskassett

Jag vill uppmuntra dig, broder och syster, som ännu inte abonnerar på Maranatafolkets månadskassett, att omgående teckna ett abonnemang.

För endast 30 kr i månaden plus porto (måste vara den i särklass billigaste månadskassetten i Sverige!) får du en kassett med ett brännaktuellt budskap. Ofta innehåller kassetterna upptagningar från möten på Maranatafolkets Missionscenter. Ibland innehåller de radioprogram som sänts över Radio Maranata.

För mig, som inte har möjlighet att vara med så ofta nere i Stockholm betyder kassetterna, liksom tidningen Midnattsropet, oerhört mycket.

Varje gång tidningen och kassetterna anländer är en högtidsstund. När jag lyssnar till månadskassetten upplever jag det stundom som om jag vore närvarande i mötet. Jag upplever att jag får del av smörjelsen och den andliga klarsynen.

Vi som är "geografiskt avsidestagna" behöver denna månatliga manna. Därför, ring eller skriv och anmäl dig som månadskassettprenumerant! Det är en GOD investering i ditt andliga välbefinnande!

–Och därom beder jag, att eder kärlek må allt mer och mer överflöda av kunskap och förstånd i allt, så att I kunnen döma om vad rättast är, på det att I mån bliva rena och för ingen till stötesten, i väntan på Kristi dag, och bliva rika på rättfärdighetens frukt, vilken kommer genom Jesus Kristus, Gud till ära och pris. (Fil 1:9-11)

Larz Gustafsson

Beställ månadens kassett på adress:
BMC, Box 201 34. 161 02 Bromma

KASSETT-NYTT

"Moralupplösningens tid"

Skakande budskap
om synden i Sverige
framfört av pastor
Erik Larsson

Kassetten best.nr EL-27
Pris: 60:-/st + porto
10 kassetter 400:- + porto

Beställ från:
KASSETT-MISSIONEN
Box 18077
200 32 Malmö
Pg 40 84 30 - 7

Klipp Annonsen!

Att mättas i Jesu tjänst

...om den samaritiska kvinnan

av Monica Anderson

– Då Herren fick veta detta, lämnade han Judeén och vände tillbaka till Galileen. Han måste då ta vägen genom Samarien och kom till en samaritisk stad, som heter Sykar, nära det jordstykke, som Jakob gav åt sin son Josef. Där var Jakobs brunn. Jesus var trött av vandringen och satte sig genast ner vid brunnen. Det var omkring sjätte timmen.

– Då kom en samaritisk kvinna för att hämta vatten. Jesus sade till henne: "Ge mig lite att dricka!" Hans lärjungar hade nämligen gått in i staden för att köpa mat. Då sade den samaritiska kvinnan till honom: "Hur kan du, som är jude, be mig, en samaritisk kvinna, om något att dricka?" Judar och samariter använder nämligen inte varandras dryckeskarl. Jesus svarade henne: "Om du förstod Guds gåva och visste, vem den är som ber dig om något att dricka, skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten." Kvinnan sade till honom: "Herre, du har ju ingenting att hämta upp vatten med, och brunnen är djup. Varifrån får du då det levande vattnet? Är du en större man än vår fader Jakob, som gav oss brunnen och drack ur den, han själv, hans söner och hans boskap?"

– Jesus svarade henne: "Var och en som dricker av detta vatten jag ger honom, han skall aldrig i evighet törsta, utan det vatten jag ger honom skall i hans inre bli en källa med vatten, som springer fram till evigt liv." Kvinnan sade till honom: "Herre, ge mig det vattnet, så att jag icke mer behöver bli törstig och komma hit för att hämta vatten."

– Han sade till henne: "Gå hem, hämta din man och kom tillbaka hit!" Kvinnan svarade: "Jag har ingen man." Jesus sade till henne: "Du har rätt när du säger, att du icke har någon man, ty fem män har du haft, och den du nu har är icke din man. Där talade du sanning." Då sade kvinnan till honom: "Herre, jag ser att du är en profet. Våra fäder har tillbett på detta berg, men ni säger, att den plats, där man bör tillbedja finns i Jerusalem." Jesus sade till henne: "Tro mig, det kommer en tid,

då ni varken på detta berg eller i Jerusalem skall tillbedja Fadern, Ni tillbeder vad ni icke känner, vi tillbeder vad vi känner, ty frälsningen kommer från judarna. Men det kommer en tid, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skall tillbedja Fadern i ande och sanning, ty det är sådana tillbedjare Fadern vill ha. Gud är ande, och de som tillbeder honom måste tillbedja i ande och sanning." Kvinnan sade till honom: "Jag vet att Messias skall komma" (Messias betyder Kristus). "När han kommer, skall han undervisa oss om allt." Jesus svarade henne: "Det är jag, jag som talar med dig".

– Just då kom hans lärjungar tillbaka, och de förundrade sig över att han talade med en kvinna. Men ingen av dem frågade: "Vad vill du henne?" eller "Varför talar du med henne?" Men kvinnan lät sin kruka stå, gick in i staden och sade till folket: "Kom och se en man, som har sagt mig allt vad jag har gjort! Kanske han är Messias?" Då gick de ut ur staden och kom till honom.

– Under tiden bad lärjungarna honom: "Rabbi, ät!" Men han svarade dem: "Jag har mat att äta, som ni icke känner till". Då sade hans lärjungar till varandra: "Kanske någon har burit mat till honom?" Jesus sade till dem: "Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans verk."

– Säger ni icke: "Det är ännu fyra månader kvar till skördetiden?" Men jag säger er: Se er omkring! Se på fälten, de har redan vitnat till skörd! Den som sår får sin lön och samlar in frukt till evigt liv, så att den som sår och den som skördar får glädja sig tillsammans. Här: besannas ordspråket: "En är den som sår, en annan den som skördar." Jag har sänt er att skörda det som ni icke har arbetat med. Andra har arbetat och ni har gått in i deras arbete". Joh 4:3–38

För att få med hela sammanhanget läste jag allt. Det står att Jesus var trött av vandringen och så kom han till den här brunnen. Just det att Jesus kunde bli precis som oss, han blev trött av

vandringen, han behövde både äta och dricka. Jesus satte sig ner hos den här kvinnan och samtalade med henne. Han säger till henne: "Ge mig vatten". Så utspelar sig hela samtalet som vi läste om ... "du är väl inte förmer än vår fader Abraham och han har ju dött, profeterna hava också dött, till vem gör du då dig själv?"

Lärjungarna kom med mat till Jesus. De frågade inte ens varför Jesus samtalade med denna kvinna. Visserligen var hon en samaritisk kvinna som judarna inte hade något samröre med. De brydde sig inte om vad han hade talat om, de brydde sig inte om kvinnan överhuvudtaget. De tänkte på det här med maten, de var upptagna med att ordna mat till Jesus. Men hans mat var att göra Guds vilja, det gav honom mätnad. Han fick lämna de behov som vi alla har, sova, äta och dricka. Detta lämnade han åt sidan för att sätta sig ner hos den här kvinnan så att han kunde möta hennes behov och ge henne svar. "Kom och se en man som har sagt mig allt". Jesus hade svaret på hennes problem och han var inte den som fördömde henne utan han gav henne det levande vattnet så att hon inte längre behövde det andra livet. Hon fick det hon hade väntat på.

Hon gick ut vid sjätte timmen, då ingen annan gick till brunnen, för att hon skämdes över sitt liv. Då mötte hon en som kom till henne med ett behov: "Giv mig att dricka". Jesus var trött, precis som vi kan bli av vandringen. Men mätnaden av att få vara i tjänst för Jesus, att leva livet tillsammans med honom, det betyder så mycket. Tänk att få arbeta tillsammans för något som man tror på, att ge sitt liv för något som verkligen ger mening.

Jesus är fantastisk, han vet precis vilka behov man har. Han gör inte som vi, att dra alla över en kam. Han vet precis vad som finns hos oss och vad vi behöver. Han kommer till varje människa och ger verklig mätnad vid den friska källan. Det finns så många brunnar, men det levande vattnet får man dricka av, ja, äta av Guds ord och fyllas av Anden. Det är evigt! Vi kan bli trötta och vi kan uppgivas, men hela tiden kan vi gå tillbaka och mättas i hans tjänst.

Gösta Karlsson:

Det STORA avfallet

Pastor Agne Wilhelmsson, Lekeryd och artikel-författaren i Israel

Den här Israel-resan var avsedd för vila och rekreation. Så blev det också. Sensommarens och höstens andliga kamp har varit enorm. Jag kände att jag måste komma bort ett tag och få distans till den verksamhet som jag gett mitt liv åt och alltför är engagerad i. Sorgen över vad man kunnat tillåta sig inom den kristna sektorn höll på att fullständigt bryta ner mig. Tänker då inte enbart på clowneri och den rena hädelsen, utan också på hur idrott och drama fått ta bönelivets plats. Jag erkänner att jag varit alldeles för oskuldssfull och naiv. Trodde inte att vi kommit så långt i den eskatologiska agendan att "Det stora avfallet" är ett fullbordat faktum - NU...

Nog om detta.

Själva resan till Israel gick bra. Rätt så märkligt att tänka sig, att vi nu kommer till Det Heliga Landet på ungefär lika många timmar som det förr tog månader.

Tillsammans med ett annat pastorspar gjorde Siw och jag vår första utflykt till en kibbutz. Jag hade under lång tid önskat att få se just den här kibbutzen, men reseledarskap under tidigare Israel-besök har förhindrat detta. Kibbutzen Lohamei ha Getaot byggdes upp av överlevande från Warszawa-ghettot i slutet på 40-talet.

Vi tog tåget. Originellt så tillvida att turister sällan eller aldrig åker tåg i detta land. Det blev också ett litet äventyr. Framme vid hållplatsen började två av oss att stiga av. En kom ner på marken, den andra var ännu kvar på fotsteget då tåget satte igång igen! Det blev att snabbt ta sig upp i vagnen och följa med till Naharya och sedan ta taxi tillbaka.

Jag har ju vid flera tillfällen varit vid Yad Vashem i Jerusalem. Det är minnesplatsen över sex miljoner judar som förintades i Hitler-Tysklands gaskamrar. Men här i Loha-

mei ha Getaot kom allt så nära på något vis. Här fanns en burk som använts vid gasning av människor. Den hade innehållit det gift som spred död. En kusligt lång pisa; en uniform buren av en gestapoman. Allt stämde till djup eftertanke. Reflektionerna blev många...

Det judiska folket har årtusenden bakom sig av lidande, pogromer och smärta. Inget språk har ord för att ens ana vidden av den sorg och bottenlösa avgrund av förnedring man genomlidit...

För övrigt har det ju skrivits spaltmil om detta. Böcker i all oändlighet. Och... sannerligen, det är motiverat, inte minst med tanke på de så kallade revitionisternas lögnar om förintelseläger som man säger "aldrig har funnits". Förintelsen får inte glömmas!

Men så smyger tanken in om inte israelerna själva håller på att glömma. Jag menar att man får leta länge innan man hittar ett folk som idag är så sekulariserat. Att man inte omfattat den kristna läran kan ha sina förklaringar - och har det. Men Abrahams, Isaks och Jakobs Gud är dem också främmande. Jag menar nu i stort.

Skall man göra en psykologisk djupdykning i den israeliskt judiska folksjälén, är det risk att man aldrig kommer upp igen till ytan. I det folkhavet finns många kobbar och skär - ytterligheter. Man skulle ju kunna tro, att lidande skulle föra med sig att man vände sig till sin Gud. Med sorg konstaterar man att folket som helhet söker sig så långt bort från sin Skapare som möjligt.

Om man nu vänder på själva tanken, så får man lätt associationer till vårt eget folk - eller för att vara helt tydlig - kristenheten i vårt eget land!

Numera tillåter man sig nästan vad som helst. Frågan är inte hur nära Jesu hjärta och sår man kan

komma, utan för många; *hur nära världen kan jag gå...* Man är världstillvänd, sekulariserad. Frågan blir då vad som skall till för en återgång till sund lära och liv. Men om inte ens årtusenden av lidanden kan åstadkomma detta, hur skall det då gå i våra sammanhang här?

Ingen tror väl ändå, att världens aktiviteter kan hjälpa. Inte kan väl idoldyrkan (idol=avgud) - sport och dramer eller jorden-runt-löpning föra till frälsning för ett avfälligt kristenfolk.

Hela Israel skall bli frälst. Så lär profetordet. Då är det alltså inte heller hopplöst för vårt folk - de kristna. En och en skall man rädda sin själ, sin evighet. Många skall bryta med ytlighet och gå utanför lägret och bära Kristi smälek.

Så började världspingstkongressen den måndag vi var där. Det kostade \$ 125 att få vara med på ett eller alla möten(!). En normal familj med tre barn skulle alltså få betala kr. 5.000,- och då enbart för mötesbesöken. Det är inte mat och logi eller resor jag talar om, det kom utanpå, så att säga. Näja, vi for inte upp till Jerusalem denna gång. Vår Frälsare fanns också i Netanya där vi bodde hela denna tid.

Kristenheten i hela världen står idag inför enorma faror; inre faror. På kejsar Neros tid blev de kastade för de vilda djuren på Roms Colosseum. Idag hotar sömnaktighet, falska läror, likgiltighet inför GUDS ORD. Världen tränger på och tyvärr likbildas alltför många med den. Det finns en väg till SÖGER, men då blir genast frågan: VILL MAN GÅ DEN? Kanske det innebär uppbrott från gemenskaper som inte tål det himmelska ljuset, kanske man måste ta avsked från livslång vänskap, osv. Visst är priset högt, men vad är alternativet för dig - för mig?

FÖRVÄRVAD...

fortsättning från sid 5

terar över, då man så tufft hävdar ett önsketänkt oberoende. Alla de människor, som fått sin försörjning och anställningsstrygghet genom arbetsmarknadspolitiskt motiverade anslag för tjänst i olika församlingar, har förmodligen sina synpunkter på sitt engagemang och dess ekonomiska utbyte som det säkerligen inte är så alldeles enkelt att avveckla.

Om en väckelserörelse inte ska förlora sin identitet måste den i varje tid och i varje läge stå helt fri och oberoende i sina relationer till staten. Den positionen äventyras då väckelseförsamlingen etablerar förbindelser för att få någon del av sin försörjning garanterad av de medel, som hör kejsaren till. Här handlar det definitivt inte om beroende, som man medger är osunt och skadligt.

Penningen kommer nämligen genom sin egen makt att tilltvinga sig de styrningsmedel som avgör den framtida utvecklingen. Mottagandet av kejsarens tillhörigheter är i sig självt ett principiellt nederlag. Det raserar förutsättningarna att upprätthålla distans mellan två oförenliga riken i okränkt frihet utan ovidkommande inblandning.

Alla sådana inteckningar leder till någon form av skuldsättning. Det är livsfarligt att låta sig riktas av tidens härskare. Tacksamhetsskulden är inte det enda, ej heller det minsta riskmomentet.

Vi bör lära av Abraham, som själv gav sitt tionde till konungen i Salem. Han vägrade ta emot något som helst vederlag för sina samhällsgagneliga insatser att befria fångar ur fångenskapen för de härskare som verkligen förstod hans betydelse och gärna ville utnyttja hans tjänster. De fattade nämligen inte hur omöjliga deras inviter var och riskfyllda för dem själva, deras egen makt och dess territorier.

Subventionerna är dessutom ett synligt uttryck för ett långt framskridet andligt armod som vanligtvis har många symptom. För pengar kan nämligen mycket köpas och vinnas i denna världen. I händerna på kyrkofurstar och kyrkopolitiker kan det penningsslukande kyrkospelet länge och underhållande ersätta det andliga livet med program, teknik och aktiviteter. Måne det inte är hög tid att utlysa en helig fasta för botgöring, omvändelse, överlåtelse och upprättelse.

Då kan åter fädernas Gud uppenbara sin makt och härlighet. Den interna prövningen får inte tillåtas ha andra mått med andra skalor än den externa.

Med fromt testuggande om församlingsförankrad mission, sund förnyelse och världsvid väckelse, sann helgelse och fundamentalistisk bibelsyn, och med storslagna reformprogram om mäktiga fredsvisioner driver dessa folkrörelser med vindarna i den profana och religiösa ekumenikens farleder, vilka på sin tid invigdes av brodermördaren Kain och fick Nimrod som vilseledande lots. En lyxångare under bekvämlighetsflagg med Fördärvets Man som kapten och tungotalet som karismatiskt kännemärke.

Samtidsfixerad och utan historisk orientering, profetiskt förutseende och auktoritet vegeterar den på forntida livskapital i en loj och förnöjsam atmosfär med många väckelsesubstitut. Katastrofhöten förtigs svekfullt och dränks i kaskader av modern och avancerad förströelse och underhållning under ivriga försäkringar om bibeltrohet och samhällsnytta för att världstillvant vinna världen. Komfortabla och tekniskt högutrustade TV- och radiostudios skall möjliggöra detta utan att man förstår att omvärdering och omprioritering är en absolut livsnödvändighet.

På sidan fem i denna tidning har sammanställts några citat ur den angelägna boken "Frikyrkor i samverkan". Den behandlar den svenska frikyrkoekumenikens historia 1905–1993, och är skriven av docent Torsten Bergsten. De konstateranden han gör, väcker många frågor om frikyrkoekumenikens förutsättningar och mål. Här är några:

–Vart tog det skyddsvärn vägen, som skulle förhindra denna infiltration av ökad makt, centralisering och expansion genom "icketeologiska faktorer"?

Vad har dessa omfattande subventioner i realiteten inneburit för kristenheten i allmänhet och pingströrelsen i synnerhet?

Hur har denna åsikts- och attityd-förändring kunnat genomföras så tyst och diplomatiskt; helt utan märkbara protester från vare sig pingstfolket eller dess massmedier?

Det är exempelvis helt ofattbart att dagstidningen med *väckelsekristen* inriktning så totalt förlorat sin eskatologiska orientering att den kan fira femtioårsjubileum och presentera framtidsvisioner utan att ens tangera ett av Nya Testamentets viktiga ämnen.

Är detta bortval konkret uttryck för ett andligt skökoväsen, eller synligt bevis för tillväxt och utveckling?

Jag tror att de svar som ges på dessa frågor samtidigt ger relevant klarhet på alla andra problemkomplex. Predikantutbildning, kulturengagemang och politik samt alla moderna, religiösa trender och tendenser, är nämligen mera symptom än orsak.

Under alla förhållanden måste det verkliga framtidsperspektivet, Jesu tillkommelse och församlingens uppräckelse, dominera och genomsyra allt det som den världsfrånvända men icke verklighetsfrämmande väckelsekristna församlingen, företar sig i tiden.

MARANATA!

(Obs! Denna artikel är, förutom inledning och avslutning, sammanfattad av ledare hämtade från MR

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA

TEL: 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen
I REDAKTIONEN:

Arne Imsen, Stina Fridolfsson,

Ulla Näsholm, Arne Björkman.

LAYOUT: Mikael Eliasson

UTKOMMER 6 GÅNGER / ÅR.

Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.

Gåvor till tidningen och litteraturniseringen mottages tacksamt på pg.
495 46 24–5, Bällsta Media Center.

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Det sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

KORTNYTT

Vägen till Rom...

Under den uppfordrande devisen –*Vägen inåt till Gud* samlades företrädare för statskyrkan till kyrkodagar i Uppsala under augusti 1995.

I en broschyr från Arbetsgemenskapen Kyrklig Förnyelse, läser vi att man den 25/8 bl a ägnade sig åt –*Hjärtats teolog* - Martin Luther, medan man påföljande dag ägnade sig åt –*Mariavägen till enhet*!

Man undrar hur Martin Luther skulle reagerat om han varit inbjuden till dessa kyrkodagar. Hade han levt idag, skulle han förmodligen inte blivit inbjuden!

Larz Gustafsson

ETT UTVALT...

fortsättning från sidan 7

Vad är det vi får belyst i denna ögonblicksbild? Vad var det som skedde då Rut, denna moabitiska kvinna som var ställd utanför Guds plan, helt plötsligt kom in i blickfånget? Hon vann Boas kärlek, därigenom att han såg hennes längtan, han såg vad hon hade gjort, att hon lämnat bakom sig sin egen släkt, sitt folk, sin trygghet och försörjning. Hon hade lämnat sin bakgrund och tillsammans med Noomi gått in i det som för henne var otalt okänt. Hon kunde inte vänta sig något av denna världens härlighet och rikedom.

Men det var något i Noomis längtan, i hennes kärlek och tillbedjan till sin Gud som hade gripit henne. Rut måste få tag i detta. Hon måste följa med in i Noomis land. "Din Gud är min Gud, ditt folk är mitt folk, där du är vill jag vara". Hon förstod att om hon får vara tillsammans med Noomi in i landet kanske hon också kunde få del av det samma som Noomi.

Så hände det sig att hon kom till Boas och plockade ax på hans åker. Boas står som en bild på Kristus. Detta folk, dessa människor var ställda utanför nåden, utan möjlighet att komma i gemenskap med Gud, att få frälsning. Det hednafolk som du och jag tillhör är egentligen ställda utanför Guds nåd, vi är inte ett utvalt folk, men som nu har blivit det. Vi står där som Rut. Vad sker? Hon vinner Boas kärlek. Vad är det att vinna Kristi kärlek?

Det kräver en odelad håg, att man inte ena stunden går till en åker och söker sin tillfredsställelse, och i nästa stund går till en annan åker och söker sin tillfredsställelse där. Boas säger till Rut: HÄR skall du vara. Varför? Det var ju där Boas var. Han hade fått kärlek till denna moabitiska kvinna, denna änka och han ville naturligtvis att hon skulle vara där han kunde se henne, tala till henne, få gemenskap med henne. Om hon gick till någon annan åker då var hon ju borta och han kunde inte se eller ha kontakt med henne.

Guds ord belyser på ett så underbart sätt denna Guds oerhörda längtan, Jesu Kristi innerliga längtan efter gemenskap med dig och mig – att få våra hjärtan helt och hållet. Paulus sade: "Faren icke vilse". Han såg en uppenbar risk. I 1981 års översättning heter det: "Av dåligt sällskap blir den bäste snart förstörd". (1 Kor 15:33) Kan Gud ha gemenskap med synd? NEJ. Kan Gud dela våra hjärtan med någon annan? Nej, det kan han inte. Han är en nitälskande Gud.

Allt som infiltrerar våra sinnen och påverkar oss, så vi får svårt att koncentrera oss på Guds ord därför att vi hela tiden blir influerade av andra in-

formationer och impulser, allt som får oss att förlora kontakten, att förlora den innerliga kärleken, allt det som leder våra sinnen bort från Gud blir oss till fördärv.

Han vill ha din odelade, fulla kärlek, han vill ha ditt hjärta. Du måste börja söka att vinna hans hjärta, söka på samma sätt som någon som fått syn på någon som attraherar. En man som fått syn på en kvinna eller tvärtom söker att på något sätt vinna den människans kärlek, fånga blicken och tankarna.

Det går inte om man samtidigt har andra förebilder för sin kärlek. Hela ens koncentration måste vara omkring detta – att vinna Kristi kärlek, att vinna hans hjärta, att visa honom "här går jag och bildligt talat plockar ax, de välsignelser som han givit". Välsignelserna räcker till för mig. Han kommer till oss och ger sin odelade kärlek därigenom att vi får gemenskap med honom. Han säger: "Gå inte till någon annan åker. Kära Rut, jag vill att du ska vara här, jag vill ha gemenskap med dig, jag vill ha daglig kontakt med dig, jag vill ha ditt hjärta. Du ska inte ha några andra gudar, inte tänka på något annat som kan få dig bort ifrån mig." Det handlar om var vi har vårt sinne, vad vi söker, ur vilka källor vi öser.

INFORMATIONER FRÅN HERREN

Gud vill att vi skall veta vad som har blivit oss skänkt av honom och det kan vi få veta när den helige Ande tar sin boning i oss, när han får fylla oss, bli en del av oss, när vi börjar söka efter att vinna Gud och hans gemenskap.

– Ty för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande. Anden uttrannskar ju allt, ja, ock Guds djupheter. Ty vilken människa vet, vad som är i en människa utom den människans egen ande? Likaså känner ingen, vad som är i Gud utom Guds Ande. Men vi hava icke fått världens ande, utan den Ande som är av Gud, för att vi skola veta vad som har blivit oss skänkt av Gud.

– Om detta tala vi ock, icke med sådana ord, som mänsklig visdom lär oss, utan med sådana ord, som Anden lär oss: vi hava ju att tyda andliga ting för andliga människor. Men en "själisk" människa tager icke emot, vad som hör Guds Ande till. Det är henne en dårskap, och hon kan inte förstå det, ty det måste utgrundas på ett annat sätt. Den andliga människan åter kan utgrunda allt, men själv kan hon

icke utgrundas av någon.

(1 Kor 2: 10–15)

Vad talar Paulus om här? Jo, församlingen i Korint. Vilka vände han sig till? Jo, församlingen. Vilka är det han förmanar? Det är de heliga, de som fått budskapet, de som hört om Gud.

Var det så att det i församlingen fanns både själiska och andliga människor? Det fanns människor som levde i anden, men så fanns det också människor som var själiska. Kan en själisk människa bedja och sjunga lovsånger? Visst kan hon det. Det kan förefalla som om allting står väldigt bra till, men hon lever av sin egen själ, hon lever på sina känslor, hon lever inte av Guds Ande.

Hon finner sig själv så god och perfekt att hon är färdig, hon har funnit allt, det får inte plats något annat. Guds Ande får inte rum därför att hon är så fylld av sina själiska intryck och impulser. Hon vet vad som sker i samhället, i tiden och hon vet vad som sker i världen, känner till de senaste informationerna på TV och radio. Hon vet hur det har gått när det gäller idrott, hur vädret skall bli. Kort sagt hon vet allt och kan dessutom formulera sig. Hon är väldigt mån om att hålla sig informerad och att vara en människa som är up to date. Men hon saknar fullkomligt den helige Ande, saknar hans ingivelse.

Den människa som är fylld av den helige Ande är informerad om situationen i samtiden, i församlingen och hon står över alla influenser i media därför att hon är fylld av Guds Ande. Sin information har hon på en högre nivå, hon befinner sig på en annan våglängd än den själiska människan och får sina informationer direkt från Herren själv. Vem kan lära känna vad som är i Gud utom Guds Ande? Gud är allt, han är allsmäktig, han har allt, äger allt och har alla informationer.

Hur skall vi kunna släppa den själiska tillvaron? Sätt din förtröstan helt och fullt till Gud och lita på honom. Han kommer att ge de informationer som är nödvändiga. När vi töms på allt vårt eget, då kan Herren rena kärlet så slagget försvinner och då finns det plats för den helige Ande. När det är tomt kan Gud börja fylla på med sin helige Ande.

Annars kommer vi att fortsätta vandra i vår själiska tillvaro, vandra i vår själviska värld, vandra oss själva till fördärv och vi kommer att slå våra huvuden i väggen gång på gång. Vi kommer att vandra bort ifrån Guds härlighet och ständigt känna oss jagade därför att vi vandrar i en själisk tillvaro. Men tänk att få komma in i Guds underbara härliga nåd och vandra i Anden, bli uppfylld av den helige Ande. Utgrundlig är hans härlighet, utgrundlig är hans helighet. Amen.

- ☐ "MIN KONUNG HAN LEVER" MC 205
Linda Liebsch sjunger nya sånger
- ☐ "NÅGON HAR RÖRT VID MIG" RR 100
Ann-Marie Roos sjunger
- ☐ "VI SKA SE HONOM PÅ SKYARNA"
Live-inspelning frsommarmarkonferensen 1994
- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST" MC 200
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER" MC 201
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL" MC 202
Live-inspelad församlings-, solo- o duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA" MC 203
Pilgrimsskolans barn sjunger

Liveinspelningar, nyedition från 70-talet. Arne Imsen sjunger med församlingen:

- ☐ "JESUS KOMMER" KB 107
- ☐ "ANDEN HAR SÄNT OSS BUD" KB 111
- ☐ "O DU GUDS KÄRE SON" KB 115
- ☐ "DET GAMLA EVANGELIET" KB 118

VÄCKELSE SÅNGER!

60:-/st

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID,
Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN
ANNONSEN TILL: Bällsta MediaCenter, Box 20134,
161 02 Bromma

Namn

Gatu/boxadress

Postadress

Beställ kassetter från Maranataförsamlingens sommarkonferens 1995:

lördag 22.7

- ☐ kl 19.00 Inledningsmöte. Arne Imsen

söndag 23.7

- ☐ kl 11.00 Jesus är vägen! Kjell Roos predikar
- ☐ kl 15.00 Missionsmöte. Doris Diaz berättar
om Dominikanska Republiken
- ☐ kl 19.00 Tidöst Maranatarop. Väckelse-
möte. Arne Imsen.

måndag 24.7

- ☐ kl 11.00 Jesus står utanför Laodicea. Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 Vår kallelse. Ulla Näsholm, Doris Diaz, Stina Fridolfsson, Arne Imsen.
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Fred Örtegren och Kjell Roos.

tisdag 25.7

- ☐ kl 11.00 Efesuskristna. Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 Tårarnas religion. Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Jesus övervann världen. Väckelse-
möte. Gösta Karlsson, Kjell Roos.

onsdag 26.7

- ☐ kl 11.00 Murar som ska byggas - och rivas.
Tage Nilsson, Arne Imsen.
- ☐ kl 15.00 Pionjærlitteratur. Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Doris Diaz, Gösta Karlsson.

torsdag 27.7

- ☐ kl 11.00 En sann Maranatasjäl. Tage Nilsson, Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 Kriget mot de heliga. Jan Egil Hafsahl
- ☐ kl 19.00 Frälst av nåd. Väckelsemöte.
Norska ungdomar och Kjell Roos

fredag 28.2

- ☐ kl 11.00 Giftiga källor. Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 Lydnad är bättre än offer. Folke Jacobsson
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Vittnen från Maranataförsamlingen i Stockholm

lördag 29.7

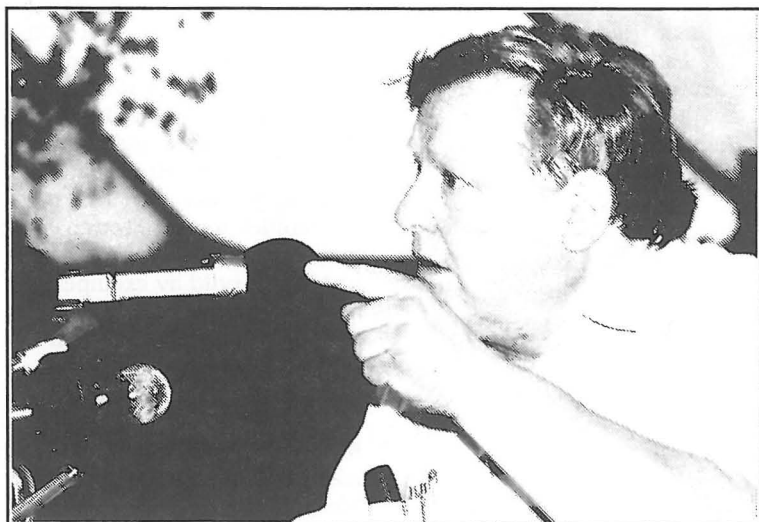
- ☐ kl 11.00 Kristenhetens aids. Arne Imsen
- ☐ kl 15.00 Dop! Tage Johansson och Arne Imsen.
- ☐ kl 19.00 Väckelsemöte. Larz Gustafsson, Gunnar Nilsson, Folke Jacobsson

söndag 30.7

- ☐ kl 11.00 Eldsvittnen. Tage Nilsson och Arne Imsen.
- ☐ kl 15.00 Utanför lägret - sann församlings-
gemenskap. Arne Imsen
- ☐ kl 19.00 Avslutningsmöte. Många vittnen,
väckelsepredikan av Arne Imsen.

Kryssa för de möten du vill beställa, och sänd in talongen, Du betalar 35 kr/möte, (även de som inte ryms på en kassett). Porto tillkommer.

Arne Imsens nya bok **Bannlyst Frihet** - fallstudie över missbrukad mediamakt

Till mitt femtonde år var jag Oslo-gutt. Då familjen emigrerade till mammas fädernebygd i Sverige, låg fem svåra krigsår bakom.

Under hela min offentliga verksamhet som församlingsföreståndare och företagsledare i detta land - trettiofem år - har jag varit bannlyst av dagstidningen med "väckelsekristen inriktning"; utan möjlighet att gå i sva-

romål mot återkommande skandalskrivier.

Tidningens publicistiska metoder ger associationer till ungdomstidens ökända sfärer med skräckinjagande symboler. Det är ofattbart - men sant!

Censur var ett av nazismens starka och framgångsrika vapen för att manipulera opinionen. Fem krigsår utan fri opinionsbildning och därefter en mångårig bann-

lysning i fredstid, har gett mig ständigt nya orsaker till eftertanke - journalistisk etik på avvägar. Bannlyst Frihet dokumenterar.

Denna fallstudie över missbrukad mediamakt lyfter fram en okänd verklighet. Svensk kristenhet kan inte lastas för denna journalistiska infantilism. Den bär tidningen Dagens signum!

Beställning av Arne Imsens böcker:

..... ex **Bannlyst Frihet** 135:-
fallstudie över missbrukad mediamakt 128 sid

..... ex **Fruktad Frihet** 50:-
Maranataväckelsen 10 år, 1970, 248 sid

..... ex **Från Död till Liv** 50:-
Predikosamling, 1970, 222 sid

Frakt tillkommer med 30:-. Vid beställning av minst tre böcker skickas bokpaketet fraktfritt.

Namn:

Adress:

Postnr: Ort:

BREV-
PORTO
HÄR

BMC - FÖRLAG

Box 201 34

161 02 BROMMA

BMC-förlag

Box 201 34 161 02 Bromma, Tel: 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

ÄTA - DRICKA...

fortsättning från sidan 13

fått sitt ljus tänt, gav vidare ljus åt grannen som stod bredvid. Så lyfte man ljusen, och började sjunga: "Det lilla ljus jag har, det ska få lysa klart..." Tioårige Tomas stod bredvid mig. Han har på barnmötena många gånger sjungit den sången. Men aldrig har den sjungits på det sättet och i sådan miljö förut. Han tittade upp på mig, och började skratta. Så dumt allt verkade!

I andäktigt mässande ton, sjöng man barnsången, medan det djupa mörkret allt tätare slöt sig omkring oss. Om ljuset i dig är mörker, huru djupt blir då inte mörkret. Natt kommer då ingen kan verka. Följande vecka ringde jag till en av de ansvariga pastorerna, och frågade hur man kunde försvara ett sådant tilltag att duka till Herrens måltid på torget och inbjuda vemhelst som gick förbi att delta. Han förklarade framt att det var precis i Jesu anda. Jesus åt med skökor och publikaner, och för övrigt så fanns ju förrädaren Judas mitt i gemenskapen! Ja, vad ska man tillägga, när de ansvariga församlingsledarna har sådan syn på nattvardsfirandet?

I den avslutande VM-gudstjänsten som hölls i pingstkyrkan dagen därpå, utgick Sigfrid Deminger från en text som talar om Israels folk under ökenvandringen. Han använde den som åskådligt exempel för den gudstjänstfirande församlingen: Äta, dricka, leka. Detta är en gudstjänst, värd namnet, menade Deminger. Denna förvridna tillämpning av bibelordet, borde tjäna till väckelse och varning för kristenheten i Göteborg och för hela vårt land. För i Nya Testamentet läser vi klart den evangeliska tolkningen och tillämpningen av detta bibelord i 1 Kor. 10, där aposteln Paulus med hela sin nitälskan och livskraft undervisar församlingen i Korint:

"Våra fäder voro alla under molnsken och gingo alla genom havet; alla blevo de i molnsken och i havet döpta till Moses; alla äto de samma andliga

mat, och alla drucko de samma andlig dryck - de drucko nämligen ur en andlig klippa, som åtföljde dem, och den klippan var Kristus. Men de flesta av dem hade Gud icke behag till; de blevo ju nedgjorda i öknen. Detta skedde oss till en varnagel, för att vi icke skulle hava begärelse till det onda, såsom de hade begärelse därtill. Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare, såsom somliga av dem blevo; så är ju skrivet: "Folket satte sig ned till att äta och dricka, och därpå stodo de upp till att leka."

Låt oss icke heller bedriva otukt, såsom somliga av dem gjorde, varför ock tjugotre tusen föllo på en enda dag.

Låt oss icke heller fresta Kristus, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av ormarna.

Knorren icke heller, såsom somliga av dem gjorde, varför de ock blevo dödade av "Fördärvaren". Men detta vederfors dem för att tjäna till en varnagel, och det blev upptecknat till lärdom för oss, som hava tidernas ände inpå oss. Därför, den som menar sig stå, han må se till, att han icke faller.

Inga andra frestelser hava mött eder än sådana som vanligen möta människor. Och Gud är trofast; han skall icke tillstodja att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den. Alltså, mina älskade, undflyn avgudadyrkan.

Jag säger detta till eder såsom till förståndiga människor; själva mån I döma om det som jag säger. Välsignelsens kalk, över vilken vi uttala välsignelsen, är icke den en delaktighet av Kristi blod? Brödet, som vi bryta, är icke det en delaktighet av Kristi kropp? Eftersom det är ett enda bröd, så äro vi, fastän många, en enda kropp, ty alla få vi vår del av detta ena bröd.

Sen på det lekamliga Israel: äro icke de som äta av offren delaktiga i altaret? Vad vill jag då säga härmed? Männe att avgudaofferskött är någonting, eller att en avgud är någonting? Nej, det vill jag säga, att vad hedningarna offra, det offra de åt onda andar

och icke åt Gud; och jag vill icke att I skolen hava någon gemenskap med de onda andarna. I kunnen icke dricka Herrens kalk och tillika onda andars kalk; I kunnen icke hava del i Herrens bord och tillika i onda andars bord. Eller vilja vi reta Herren? Äro då vi starkare än han?" (1 Kor. 10:1-22)

Paulus presenterar med samma utgångspunkt som Deminger, ur 2 Mos. 32 hur Israels barn vid detta tillfälle firade sin gudstjänst med mat, dryck och lek - men som ett varnande exempel. Och jag har här skrivit ut större delen av kapitlet för att läsaren ska se hur Paulus undervisar om hur hela Israels historia är fylld av exempel som tjänar oss till varnagel "för att vi icke skulle hava begärelse till det onda." Han fortsätter sin väckande och varnande undervisning med exempel ur Israels barns ökenvandring: "Ej heller skolen I bliva avgudadyrkare..." "Låt oss icke heller bedriva otukt..." "Låt oss icke heller fresta Kristus..." Med allt detta i åtanke och perspektiv, varnar aposteln dessutom för att vanhelga och i blasfemi dela Herrens lekamen och blod. När jag slog upp min bibel och läste den text som Sigfrid Deminger med berätt mod använde med helt antikristlig tillämpning, utan att någon i den skara som samlats till förmiddagsgudstjänst i pingstkyrkan kom med den allra minsta invändning, såg jag att den har total tillämpning på allt jag upplevde bland det folk som idag har som uppgift att fungera som ett andligt Israel i tiden. Och liksom de allra flesta av dem som gick ut ur Egypten gick under i öknen, så måste vi med sorg se historien upprepas idag. Israels barn, som ändå sett Herrens verk under fyrtio år i öknen, förbittrade och frestade sin Gud. Liksom de, vill inte Guds folk i vår tid veta av Herrens vägar. I ohörksamhet och otro far man vilse. Och straffdomarna kommer över oss. Vi upplever hur Sodoms natt tungt vilar över vårt land. Perversa relationer både fysiskt och andligt, legitimerade av svensk lagstiftning och av etablerade kyrkors förkunnelse ger sin bekräftelse, och domen kommer. Därför: "I dag, om I fån höra hans röst, mån I icke förhärda edra hjärtan..."

PILGRIMSHEM HOTELL & VANDRARHEM

För prisets och miljöns skull!

Bällstav. 100, BROMMA, Tel 08-627 55 55, Fax 08-98 21 39

- ✓ Enkelrum från 245:- (inkl. frukost)
- ✓ Dubbelrum från 370:- (inkl. frukost)
- ✓ Dessutom familjerum och hotellägenheter.
- ✓ Vandrarhem; 150:-/bädd

70 bäddplatser från Solvalla - en 1/2 landningsbana från Bromma flygplats!

BÄLLSTA TAXI

kommer nu med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Stolm - Arlanda 340:-

semt 12% på övriga förbest

Legitimerade förare! Kundens säkerhet!

08-28 25 22

"Tryggare kan väl ingen fara..."

Per Grevér har läst boken

Bannlyst Frihet

-fallstudie över
missbrukad mediamakt

Reaktionerna på boken Bannlyst Frihet har inte låtit vänta på sig. I förra Midnattsropet-Extra var det två röster som kom till tals.

Per Grevér är ett känt namn i mediasverige. Också han har läst boken, och skrivit en uppfordrande recension som vi mycket gärna vill publicera, inte minst därför att han engagerat formar en appell, som det finns all anledning att lyssna in och pröva.

I detta nummer låter vi honom nu komma till tals:

Egentligen skulle jag helst velat få följande enkla tankar publicerade i tidningen Dagen. Men jag tror inte redaktionen skulle ta in synpunkterna, eftersom de handlar om ett ämne som varit tabu under tidningens hela existens.

Reflexionerna gäller nämligen Dagens censurer gentemot de trossyskon som står den gamla Pingströrelsen närmast och som är beskriven i Arne Imsens senaste bok Bannlyst Frihet.

Mina synpunkter kan naturligtvis tidningsledningen lätt komma förbi genom att påpeka att en utomståendes uppfattning om moral och etik i umgänget de kristna emellan, inte har någon trovärdighet eller något intresse. Men just den här frågan – censur – har ytterligare en botten, nämligen en pressetisk, och som kollega till redaktionsmedlemmarna på Dagen anser jag mej med en viss frimodighet kunna yttra mej i saken. Pressetik har jag haft förtroendet att föreläsa om de senaste 15 åren, inom bland annat den fackliga rörelsen, näringslivet och flera riksdagspartier, så ämnet har sysselsatt mej ganska livligt.

Man kan också finna legitimitet att tala i ämnet genom att vara skattebetalare i kungariket Sverige. Också tidningen Dagen har fått åtskilliga skattemiljoner i bidrag och av det har skattebetalarna rätt att förvänta sig att också Dagen iakttar de pressetiska regler som andra tidningar med statliga bidrag respekterar.

Fallstudien Bannlyst Frihet visar

emellertid att just Dagen har ett närmast oslagbart rekord i brott mot elementära pressetiska principer i förhållandet till de kristna grupper som ideologiskt står Pingstväckelsen närmast. Inte ens de mest rabiata och ortodoxa kommunistiska tidningarna på 60- och 70-talen behandlade sina trosfränder och samtidigt konkurrenter på ett så pressetiskt klandervärt sätt som tidningen Dagen gör med sina. Och striderna inom den kommunistiska rörelsen var ju då minst lika bittra som de mellan de kristna grupperna alltid tycks förbli.

Visst är Arne Imsen bitter – mycket bitter – och han behöver säkerligen mycken och kvalitativ själavård för att komma till rätta med nära 40 års ständiga konflikter med moderrörelsen, och jag hoppas han får det. Men hans problem kan inte skyla den gigantiska orättfärdighet som styrt Dagen vad gäller behandlingen av Maranata och Arne Imsen som exemplen i Bannlyst

Just den här frågan – censur – har ytterligare en botten, nämligen en pressetisk

frihet dokumenterar.

Personligen tror jag det vilar en förbannelse över tidningen Dagen för dess paranoida jakt på de närmaste trossyskonen. Den har pågått under tidningens hela livstid och tycks ärvas från generation till generation inom tidningsledningen och bidrar i mycket hög grad till att den lever med en ständig förtroendekris och ett förlamat självförtroende.

fortsättning nästa sida

Utöver de fall som redovisas i Bannlyst Frihet minns gamla pingstväänner med fasa behandlingen av Algot Niklasson. Och här vet jag verkligen vad jag talar om, eftersom jag var pingstevangelist vid tiden för "fallet Niklasson."

Algot Niklasson var förmodligen den allra största väckelseevangelisttalang som Pingstväckelsen haft efter andra världskriget. Det enda "brott" han kunde beläggas med var att han tog sig orådet före att predika i en församling som tidsningsledningen svartlistat, och därmed var hans "karriär" över en natt avslutad av Dagen. Tusentals pingstväänner ute i landet sörjde i tårar, men tidningens auktoritära hållning gjorde att det inte fanns någon appell.

Senare dök fallet Arild Edwardsen upp. Ännu en framgångsrik predikant som möttes av tidsningsledningens sjukliga rädsla och bojkott. Då reagerade mycket respekterade styrelseledamöter i Dagens styrelse, men utan att få ledningen att tillämpa normal pressetik.

Stanley Sjöberg är ett annat mycket känt namn som till och från varit ute i kylan och exemplen kunde mångfaldigas.

Imsen citerar i sin bok den tidigare Dagenmedarbetaren Bobby Andström, som i en egen bok berättar om hur censurinstrumentet användes på tidningen. Så här berättar Andström: "Under långa tider låg det listor med namn på personer som inte fick nämnas i tidningen hos jourhavande nattredaktör. Anledningarna till dessa åtgärder meddelades sällan redaktionen, man visste endast gissningsvis att det rörde sig om personer med obekväma meningar i en eller annan fråga." Det är ingen frisk – och framför allt – ingen kristen frisk tidning som har sådana listor.

Vad är då orsaken till denna Dagens hållning? Varför har personer och rörelser långt, långt ifrån Pingströrelsens ideologi behandlats med justa pressetiska principer, medan predikanter och grupper i rörelsens omedelbara närhet utsatts för annonsbojkotter, total utfrysning eller illvillig journalistik? Ja, i fallet Arne Imsen och Maranata tror jag det är fråga om bagateller i början av konflikten. När Maranata blivit föremål för Dagens kritik och Imsen inte fick bemöta kritiken i tidningen, skrev han en bok som hade en mycket pedagogisk – för att inte säga – enfaldig titel, där namnet på tidningens chef före-

kom på ett ifrågasättande sätt. Det räckte tydligen för att striden skulle vara igång. Men varför måste den bli evig, och varför måste ledning efter ledning vidmakthålla denna ojunga tradition att inte låta förmenta fiender få förklara – och försvara sig?

Den nuvarande chefredaktören säger i en kommentar till tidningen Arbetet om Arne Imsens bok att Imsen inte håller måttet som kristen ledare och att han företräder en splittringsrörelse.

Benägenheten att döma och diskreditera andra kristna ledare och grupper tycks vara störst gentemot dem som står en allra närmast i tro och lära

Det är exakt vad som skrevs i ett angrepp på Pingstväckelsens förste ledare och hans församling.

Benägenheten att döma och diskreditera andra kristna ledare och grupper tycks vara störst gentemot dem som står en allra närmast i tro och lära. Åtminstone får man den uppfattningen av Dagens skrivelser och bojkotter. Det verkar som om man har större generositet och broderskärlek mot dem som befinner sig på längsta avstånd ideologiskt och teologiskt,

medan trossyskonen med samma kyrko- och trossyn nonchaleras eller förföljs.

Dagens måttstock för vilka som håller och inte håller måttet har lett till att hängivna väckelsekristna dömts ut samtidigt som liberalteologer fått bredda ut sig. Visserligen kritiserar Dagen nu och då det man anser vara avvikelser från en biblisk uppfattning, men man ger alltid plats för genmäle, utom för de väckelsekristna man tydligen har en panisk förskräckelse för.

Argumentet att just dessa senare inte "håller måttet" och bara därför utestängs från normal pressetik, är inte trovärdigt. Snarare torde strid om makt och kontroll vara det verkliga skälet. Men att den striden skulle vara värd det höga priset av att konsekvent och under årtal åsidosätta Jesu upprepade och innerliga vädjan att inte döma varandra, är mycket svårt att förstå för den som menar att försö-

ning är både kristenhetens och övriga världens största behov.

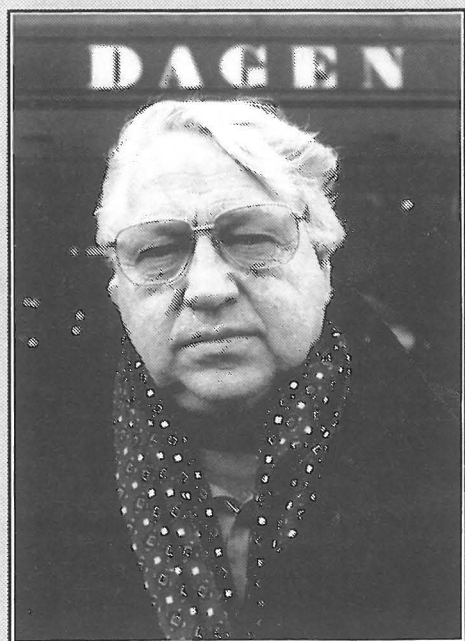
I striden mellan Dagen och Maranata visar Bannlyst Frihet att Arne Imsen är den värste att skrika och dundra. I sin desperation över den klandervärda behandlingen han – och också andra – tycker att Dagenledningen består honom, sluggar han våldsam i Bannlyst Frihet om nazistiska metoder och skumrask i allmänhet. "Man kan ha rätt i sak men vara fel i anden" var ett bevingat ord i min ungdom. Det är applicerbart på Arne Imsen i hans senaste bok. Försoning finns liksom inte i vokabulären.

Tidsningsledningen begränsar sig till enstaka föraktfulla uttalanden, men lutar mest på bojkott och utfrysning. Inte så bullrigt, men desto mer infamt.

Inte för att prognosen är så god, men det faktum att Dagen snart ska få en ny chefredaktör kunde kanske innebära åtminstone en uppmjukning.

Båda parter säger sig ju vilja främja väckelsekristendomen i Sverige. Det nuvarande umgängessättet från ömse håll torde snarast ha motsatt effekt.

Finge man ge en ödmjuk uppmaning, vore den: Läs Matteus 5:23 och 24 och gör sedan som det står. Då kanske Ni kunde få uppleva den fantastiska paradoxen att bli stark genom att vara svag.

Per Grevér utanför Dagen-huset

Per Grevér
journalist och sökare

-Tre böcker, varav en predikosamling och två debattböcker, kommer inom över-skådlig tid.

-Denna bok, *Bannlyst Frihet*, har fått gå före av helt speciella orsaker.

-Boken är en fallstudie och berör ett avgränsat område, men är i övrigt på sitt sätt *Fruktad Frihets* fortsättning. (Ur förordet)

Kapitelindelning:

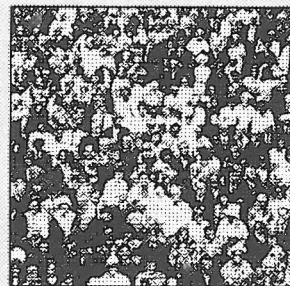
- ☐ Inledning
- ☐ Fem krigsår
- ☐ Så började det
- ☐ Angripande journalistik
- ☐ Tigande journalistik
- ☐ Gamla Bro
- ☐ "En skänk från ovan"
- ☐ Undersökande journalistik
- ☐ Rakt på sak
- ☐ Missbrukad mediamakt
- ☐ Protestfoldrar
- ☐ Väckelsesignaler, G-72
- ☐ Ekumenik - idag och imorgon, V-77
- ☐ Vågade signaler till Nyhem -83
- ☐ Epilog

(128 sidor, pris 135:-)

Arne Imsen

Bannlyst Frihet

- fallstudie över missbrukad mediamakt

Arne Imsen skriver till tidningen Dagens ansvarige utgivare

MARANATAFÖRSAMLINGEN

Stockholm

Bälsta den 30 oktober 1995

Redaktör
Olof Djurfeldt

Broder!

Eftersom jag har mottagit reaktioner på min bok *Bannlyst Frihet*, bl a från Per Grevér, känner jag mig både rörd och utmanad att sända några rader till dig. Jag kan inte komma förbi känslan av en djup och allvarlig maning från Per Grevér om besinning och närmande mellan stridande bröder. Jag borde väl ha skrivit dessa rader mycket tidigare, men tar detta steg nu för att ge de citerade Jesus-orden rätt. Eftersom jag avser att publicera recensionen i onsdagskvällens radio-program, översänder jag en kopia till dig. Tillvägagångssättet är ovanligt, men jag bedömer situationen så att mitt agerande i detta fall är väl motiverat och korrekt.

Du har vid olika tillfällen förklarat att jag är vare sig broder eller kristen. Dessutom har du i olika sammanhang hävdad att jag är en falsk profet, vars förförande förkunnelse du inte vill medverka till skall få påverka svensk kristenhet.

Detta är farliga och synnerligen allvarliga anklagelser, som jag med nödvändighet måste pröva mig inför. I övriga avseenden är det omöjligt att ge en enkel precisering om motsätningsarnas djupare orsaker, eftersom de då inte handlar om personliga relationer.

Det är mycket svårt att förstå vad du vill ha sagt med dina uttalanden, men jag är beredd att lyssna och pröva mig, så fort du ger ett begripligt innehåll åt din mycket klart uttalade fördömelse.

Broder, i hela mitt liv har jag varit pingstvän. Pingstväckelsen är mitt livs öde och hopp. Dessa rader har bland annat kommit till för att så tydligt som möjligt uttala min samhörighet med det pingstfolk jag vändats och glatts med under hela mitt liv. Min kamp har varit och är betingad av den tragiska process, som jag menar har förvandlat den ursprungliga pingstväckelsen till en pingströrelse, som är något helt annat än den väckelse jag mötte i mycket tidiga år.

Bäste broder, är situationen så allvarlig, och jag så gudsfrågaten som du påstår i din korrespondens med andra personer, så må jag väl ha rätt att åtminstone såsom medmänniska få en förklaring som möjliggör någon form av försoning och förlikning - medan vi ännu är i tiden.

Vad är evangelisk verksamhet värd om Herren Jesus Kristus genom den blir smådad? Mitt bidrag till att så har skett, blygs jag över, men vågar ödmjukt och frimodigt tro på Andens gottgörelse för årsgrödor som gått förlorade, ty försoning och förlåtelse är väl, om något, en del av väckelsens hemlighet. Utan att förvänta mig någonting annat än just detta, hoppas jag få höra ifrån dig!

Broderligen

Finn Arne Imsen

Adress: Bällstavägen 100, Box 201 34, 161 02 BROMMA, Stockholm. Tel: 08-627 55 55

Force majeure

Force majeure – ett uttryck som innebär ett övergripande hot, en dödlig fara i form av eldsvåda, jordbävning eller angrepp från främmande makt.

Force majeure – då sättes vanliga regler ur spel, och det gäller att fly, ur sitt hem eller från sin arbetsplats eller ur affären, för elden, för jordbävningen eller för den angripande främmande hären. Och i sistnämnda fall, då överhängande fara för krig föreligger, inför ett lands regering undantagstillstånd.

I Guds rike är det force majeure, eller undantagstillstånd, i det läge då Guds folk vänder sig ifrån Gud och vänder sig till avgudar, då de vänder sig ifrån den sanne och levande Guden för att istället tillbedja avgudar.

Häri ligger förklaringen till den fruktansvärda kraft varmed profeten Hesekiels budskap frambäres. I kap 8 läser vi om *–avgudabeläitet som hade uppväckt Guds nitälskan*, som stod inne i själva helgedomen!

Här i judarnas tempel i Jerusalem, finns alltså själva upprinnelsen till den religionssynkretism som vi finner spår av ända in i vår egen tid. Detta inslag av bl a katolicism – rökelsekaret och nazism – solen (hakkorset, en symbol för Zevs).

Herren Jesus Kristus förklarar undantagstillstånd för sitt folk i sitt avskedstal

–När förödelsens styggelse står på helig plats... Då må de som äro i Judéen fly bort till bergen, och den som är på taket må icke stiga ned för att hämta vad som finnes i hans hus, och de som är ute på marken må icke vända tillbaka för att hämta sin mantel.

Kan man se det på det vis som jag gör, eller gör jag mig skyldig till grova förenklingar?

Läs åttonde kapitlet i Hesekiels bok och tänk efter!

Genom hela Skriften, genom både Gamla och Nya Testamentet, ljuder kallelsen till uppbrott och uttåg

–Gån ut ifrån dem och skiljen eder ifrån dem...

–Dragen ut ifrån henne ...

–Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret, och bära hans smälek!

Kristendomen utanför lägret är en kristendom som befinner sig på ett territorium där det råder undantagstillstånd!

Hans Lindelöw